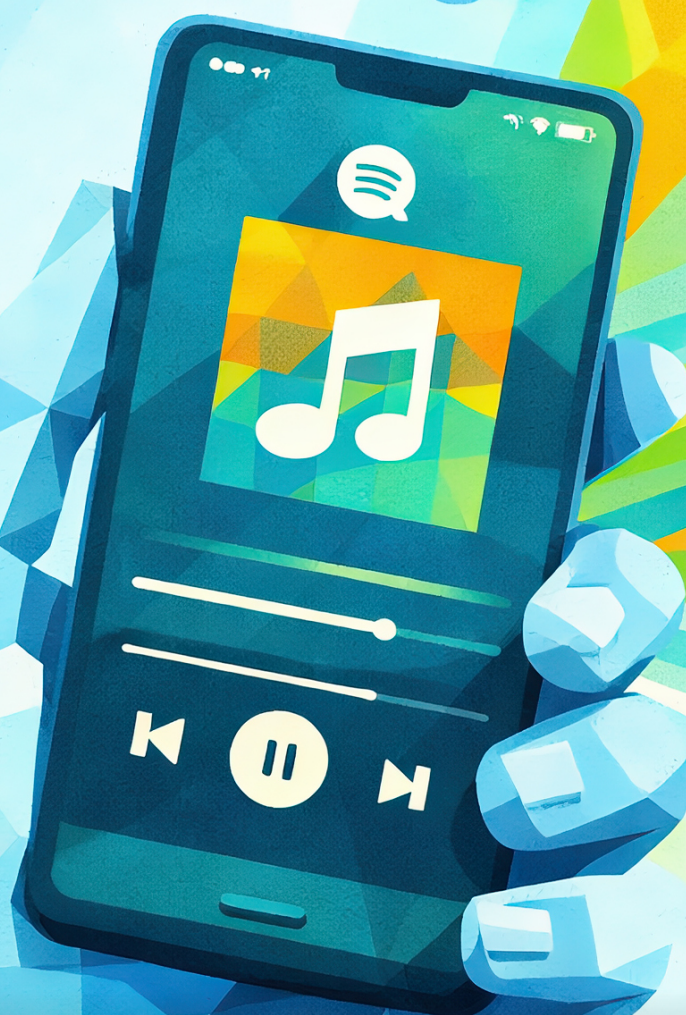

STUDENT REVUE

HUDBA KOLEM NÁS

hudba moderní i klasická | Titanic | maturitní ples

Dvoutměsíčník Gymnázia Dr. Josefa Pekaře
38 – leden/únor 2026 (IX. ročník)

DOSTUPNÉ
ONLINE ZDE

N 46°32.38753'
E 12°5.91948'
Cortina d'Ampezzo, Itálie

Cortina leží na řece Boite přímo v srdci jižních Dolomit. Jde o přepychové horské městečko (podobně jako u nás Špindlerův Mlýn) s vyhlášenými restauracemi, bary a luxusními obchody. Je proslulé svými lyžařskými stezkami a opojnou okolní krajinou. Z města se naskýtají nádherné výhledy na okolní vrcholy převyšující 2 500 m n. m., jako například 3 244 metrů vysokou horu Tofana di Mezzo.

Pravděpodobně jste o Cortině slyšeli převážně ve spojitosti s letošní zimní olympiádou. Není to ale poprvé, co se v Cortině pořádaly zimní olympijské hry, poprvé se zde uskutečnily v roce 1956. Tyto hry byly unikátní z několika důvodů: všechna sportoviště až na jedno byly od sebe velmi málo vzdálené, hry byly první, které se spoléhaly na sponzory, a byly to první zimní olympijské hry, které se vysílaly v televizi.

Dnes je Cortina symbolem spojení sportu, přírody a luxusu. Ať už sem přijedete za lyžováním, turistikou, horolezectvím nebo jen za atmosférou horského letoviska, nabízí jedinečný zážitek v kulisách jedněch z nejkrásnějších hor Evropy. Není divu, že se jí přezdívá „Královna Dolomit“. (AV)

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

Je to skoro jako včera, když jsi s rodinou nebo s kamarády oslavoval příchod nového roku, roku s číslovkou 2026. Tento letopočet pro tebe byl před deseti lety asi nepředstavitelný, ale ano, už je to tady... No a ani ses nenadál a z letošního roku ti už víc než šestina všech dnů proklouzla mezi prsty. Blíží se maturity, blíží se ročníkové testy, pomalu, ale jistě se už blíží i další čtvrtletí a konec školního roku, a ty už teď samou „nedočkavostí“ nevíš, kam dřív skočit a na co se dřív připravit. Tak víš co? Skoč na gauč, otevři si nové číslo Student revue a z příjemni si poslední alespoň trochu volné chvílky s novým číslem našeho časopisu!

U prvního čísla letošního školního roku jsme se drželi takové tak trochu novinky, kterou jsme zavedli minule. Opět vám přinášíme kromě již tradičních reportáží, naučných článků a dalšího obsahu i tematicky zaměřený blok uprostřed časopisu, tentokrát pojatý hudebně. Hudba je totiž něčím velmi běžným, ale přitom krásným. Něčím, co Vám zvedne náladu, když se necítíte dobře, něčím, co Vám zkrátí dlouhé cesty na dovolenou, ale i něčím, co Vám může pomoci i třeba při učení. Věříme tedy, že Vám toto číslo přinese trochu pohody a dobré nálady!

A na co že se to můžete těšit? Hned na úvod se dočtete, jaký byl letošní první maturitní ples, jaká byla první polovina Erasmu se španělskými studenty z Andújaru nebo třeba jak vypadá takový fašank neboli takový moravský masopust. V hlavním tématu čísla poté najdete jak články, za-

měřující se na vliv hudby na člověka, tak i nějaká doporučení, zhodnocení posledních roků, anebo pohled na hudbu tak trochu jinak – pohled na hudbu ve zvířecím světě. Uvidíte krásný východ slunce, dozvíte se, jaká píseň hrála těsně před potopením Titanicu, přesunete se k 2. O do Pece pod Sněžkou na lyžařský kurz a jako již tradičně si budete moci něco nakreslit, vyluštit a zasmát se u komiksu a hlášek našich kantorů, kterých je tentokrát opravdu hodně! To ale samozřejmě není vše, v časopise toho jako už tradičně naleznete daleko více!

Pohodlně se usadte, nohy nahoru a hurá do čtení. Přejeme Vám krásně strávený čas s naším časopisem a co nejvíce klidu do přicházejících hektických měsíců!

Za redakci Student revue

Jakub Křováček
Šéfredaktor

SR

Šéfredaktor:

Jakub Křováček

Grafika:

Jakub Křováček

Redaktoři:

Eliška Fialová

Kristýna Křováčková

Alena Gabryšová

Dorota Kučerová

Anna Grofová

Nela Kučerová

Michaela Havrancová

Kryštof Evan Mertl

Andrea Hoffmanová

Lea Nováková

Martin Janeček

Eliška Poláková

Anna Kameníková

Eliška Smutná

Anna Kindlová

Anna Votočková

Přispěvatelé

Dita Vavřková

Tereza Zvěřinová

Fotografie:

Anna Kameníková

David Kučera

Mgr. Kateřina Keltyčková

Michal Vaverka

Jakub Křováček

účastníci Erasmu

Konzultace a korektura:

PhDr. Ladislav Futtera

V časopise byl použit také obrazový materiál z volně dostupných zdrojů a obrázky generované umělou inteligencí.

Děkujeme ředitelství školy za podporu při tisku časopisu.

Studentský magazín

38. číslo – leden/únor 2026

Student revue

Číslo vyšlo 20. 3. 2026

IX. ročník

Další číslo vyjde začátkem května

@student.revue

student.revue@pekcloud.cz

Student revue

www.casopis.pekcloud.cz

Fotopříloha: <i>Itálie</i>	2
Editorial	3
Jackpot pro maturanty	6
Cosplay	8
Španělský rytmus v české zimě	9
Masky ze všech stran	11
TÉMA: <i>Kouzlo hudby ve všech podobách</i>	
▶ Zpěváci zvířecího světa	14
▶ Hip hop, nebo Mozart?	16
▶ Vliv hudby na psychiku člověka	17
▶ 2016 music hits different	18
▶ Samoukův průvodce hrou na ukulele	19
Milešovka 2026	20
Titanic	24
Sekunda a její lyžák	28
Výtvarné okénko: <i>První zátíší</i>	30
PEKÁRNA	
▶ Rozhovor s Miroslavem Petkovem	31
▶ Perličkárna	32
Fotografická soutěž	33
Pojďte luštit se Student revue!	34
Mišovy neplechý: <i>Lyžák</i>	35

TRADICE Fašank

str. 11

REPORTÁŽ Erasmus

str. 9

Titanic

str. 24

HISTORIE

Lyžák 2. o

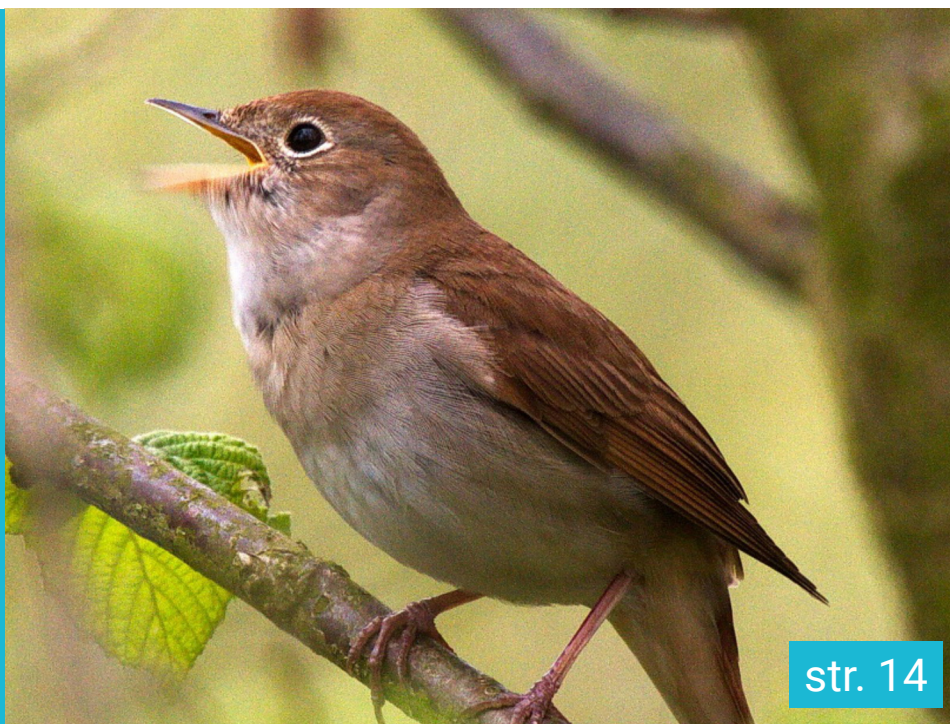
REPORTÁŽ

str. 28

Zvířecí zpěváci

PŘÍRODA

str. 14

PLES Maturitní ples 4. A a 4. B

str. 6

JACKPOT PRO MATURANTY

Lea Nováková, Eliška Poláková (1. C)
David Kučera

Dne 10. 1. se v Domě kultury v Mladé Boleslavi uskutečnil maturitní ples tříd 4. A a 4. B, tentokrát s tématem Casino Night. Ples samotný oficiálně sice začínal až v 19:00, ale nervózní maturanti pobíhali v zákulisí už těsně po páté hodině.

Nebyli sami. Připravovali se i ostatní účinkující, mezi které patřil např. pěvecký sbor Lyra.

Ten také zahájil program celého plesu studentskou hymnou „Gaudeamus Igitur“ a písní „Život je jen náhoda“, po kterém následovalo velice povedené předtančení maturantů obou tříd. Poté přišlo na řadu dekorování studentů, které bylo zakončeno vybíráním peněz. Maturanti si připravili velkou modrou plachtu, která zakrývala téměř celý sál, a jejich přátelé s rodinami jim do plachty házeli peníze, které opravdu létaly ze všech stran včetně balkónů, a nutno dodat, že jich opravdu nebylo málo.

Po vybírání následovala první taneční část nejen pro maturanty, ale i pro ostatní, ke které hrála kapela Dance Band. Ta za

celý večer zahrála k několika tancům, ať už to byl valčík, samba, chacha nebo jive. První taneční část ale netrvala ani hodinu a přišlo vystoupení. Twirling. Dívky s hůlkou předvedly úžasnou sestavu, kterou dokázaly svůj talent i to, že tvrdé tréninky se vyplatí, a výsledkem byla neuvěřitelná přesnost s ohebností. Pak už ale nastal čas na další taneční část, při které zazněly nejen známé skladby, ale i písně z muzikálů, např. „Greased Lightning“ a „Summer Nights“ z muzikálu Pomáda anebo „Mně se líbí Bob“ z muzikálu Rebelové.

Už se pomalu začalo připozdívat a blížilo se půlnoční překvapení. Řekla bych, že bylo opravdu velice povedené. Jako první se maturanti předvedli jako tančící krávy na píseň „It's the first of the month“ podle TikTového trendu, kde krávy oslavují první den nového měsíce. Tu hned vystřídal ener-

gická choreografie pěti maturantek na část písně „Single ladies“. Po nich na parket vběhly páry s přehozeným olečením: s kluky v krátkých černých šatech a perlových náhrdelnících, zatímco dívky na sobě měly bílé košile, černé vesty, kalhoty a klobouky, a předvedli úžasný Charleston. Při skladbě „Thriller“ si maturanti zahráli na zombie, někteří i včetně kostýmu. Jako další v sále ožil seriál Comeback, kdy se čtyři studenti převlékli za Tomáše Pacovského, jeho bratra Ozzáka, hospodskou Simonu a spoluprodávčku a fanynku Marcelku. Maturanti se ale neukázali jen jako seriálové postavy z Comebacku, ale také nám připomněli večerňáček o uspávacích perinách a malém chlapci Jonášovi, který se s jednou z nich spřátelí a zažijí spolu spoustu

Půlnoční překvapení

Maturitní třída 4. A

dobrodružství, O Kanafáskovi. Součástí půlnočního překvapení byly i připomínky muzikálů, konkrétně Mamma Mia a Pomáda. Z prvního z nich si skupinka vybrala scénku z filmové verze písně „Lay all your

love on me“, zatímco z Pomády byl předveden závěr se skladbou „You're the one that I want“.

Celý večer byl plný hudby, tance a smíchu všech zúčastněných. Myslím, že maturanti

si tento večer budou pamatovat ještě hodně dlouho a také věřím, že si ho velice užili, ale určitě nebyli jediní. Řekla bych, že jejich program byl jednoduše výborný.

Maturitní třída 4. B

Plachtování

COSPLAY

📷 Alena Gabryšová (3. B)
📷 foto.nevesnican.cz

Japonská forma umění i zábavy propojující tvořivost a herectví, která je dostupná komukoliv v jakémkoliv věku a která postupně proniká i k nám do Česka.

O co se vůbec jedná?

Mnoho z nás si už nedovede svůj život představit bez páteční večere v running sushi nebo třeba svého oblíbeného bubble tea. Díky globalizaci do naší malé země uprostřed Evropy pronikají nejen asijské trendy z oblasti gastronomie, ale také z kultury. Právě tak se k nám dostal i cosplay. Název je vytvořen propojením dvou anglických slov costume (angl. kostým) a play (angl. hrát/ hra), to je také ve zkratce i zjednodušené vysvětlení tohoto fenoménu. Lidé se přitom oblékají za své oblíbené postavy z filmů, seriálů, her nebo i knih. Tento trend je téměř pro každého.

Kostým nemusí vypadat úplně přesně, jde hlavně o ztvárnění, a tak na něm člověk může popustit uzdu fantazii. Díky cosplayi si může každý také vyzkoušet řadu kreativních činností od výroby brnění až po stylizování paruk a nošení kontaktních čoček. Pro ty, kteří nejsou zrovna manuálně zruční, je dnes k dispozici spousta online obchodů, kde požadované kostýmy mohou zakoupit. Rovněž v komunitě najdete i spoustu lidí, kteří vytvářejí věci na zakázku. Mnohdy však stačí pouze běžné oblečení ze šatníku.

Co se týká herecké stránky, je cosplay velmi benevolentní. Není striktně vyžadováno, aby se dotyčný choval přesně tak jako jeho postava, pokud se však nejedná o soutěž. Mnohdy

ale okolí i menší tzv. roleplay (nápodobu chování dané postavy) velmi pozitivně ocení. Ke správnému pojetí postavy může pomoci třeba i hudba a tanec.

Jak fungují srazy a soutěže v Česku?

Cosplay se pyšní úžasnou a velmi příjemnou komunitou, a to jak v zahraničí, tak i u nás v České republice. Najdeme zde velké srazy (např. Comic con, Animefest, Advík, ConCrunch...), kam jsou obvykle dražší vstupy, ale zase na nich najdete více stánků, přednášek a známých osobností, avšak je zde i mnoho menších a levnějších srazů (např. Velké Otaku Srazy, Midnight meet, MBCON a různé tematicky zaměřené srazy), ty jsou zase spíše zaměřeny na setkávání se a poznávání

nových přátel. Je na dotyčném, co bude chtít na srazu dělat. Organizátoři sice přichystají program zahrnující hudbu, tanec nebo u větších akcí třeba workshopy, ale není povinné se jich účastnit.

Na větších srazech je často také možné zúčastnit se soutěží. Dají se zde uvést dva základní druhy soutěží, cosplay (kostýmy jsou vyrobené, hodnotí se vzhled i chování) a roleplay (kostýmy mohou být koupené, hodnotí se převážně herecké provedení). Soutěžící se zde musí plně soustředit na své chování. Musí mít svou postavu přečtenou téměř jako knihu. Na své soutěžní vystoupení si chystá vše: rekvizity, světla, hudbu i choreografii. Vše hodnotí profesionální porota (herci, cosplayeri s letitými zkušenostmi ze soutěží). Připravenost je vždy na místě, může

👉 Cosplay soutěž

se totiž stát, že se porota na něco zeptá a dotyčný musí odpovédět nebo něco předvést jako jeho postava.

dlné nebo i trapné, postupně si člověk zvykne. Cosplay se však dá také dělat i z pohodlí domova (např. videa a fotky).

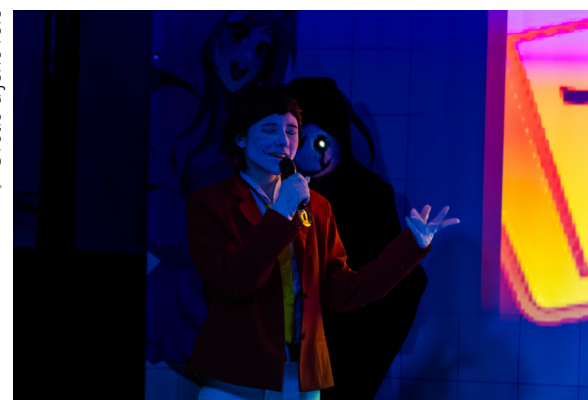
Jedná se o velmi přátelskou komunitu, která je otevřená pro všechny. Nejdůležitější je si nošení kostýmu a jeho tvorbu užívat. •

I když chození ven v kostýmu se může zdát ze začátku nepoho-

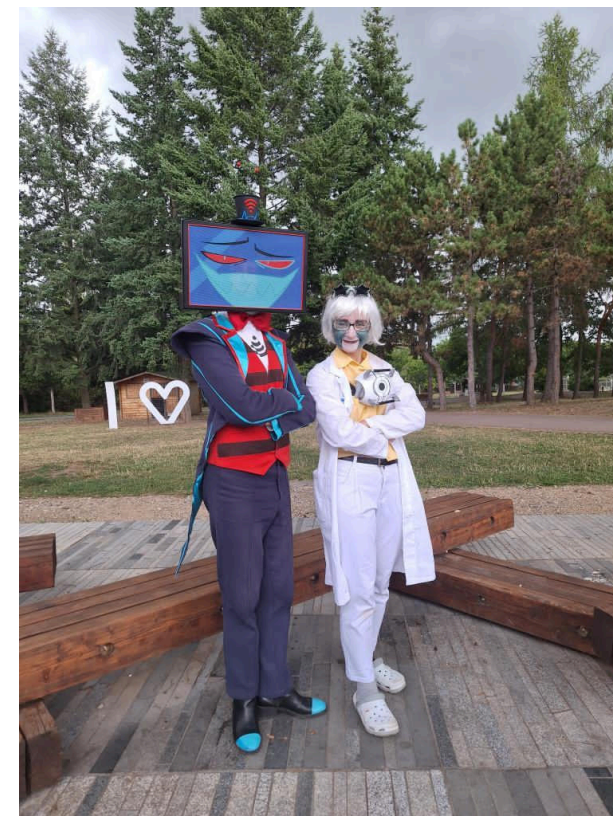
👉 Roleplay

👉 Světlo a jeho role

👉 Cosplay z šatníku a na zakázku

ŠPANĚLSKÝ RYTMUS V ČESKÉ ZIMĚ

📷 Tereza Zvěřinová (3. C)
📷 účastníci programu Erasmus+

Ranní chlad nám rozpíjí po tvářích barvy lesních jahod, když se procházíme po rušné, ale přesto okouzující zimní Praze.

Je pondělí 1. prosince a nám, vybraným studentům Pekařova gymnázia, spolu s vrstevníky z nedalekého

Španělska právě odstartovala společná, týden dlouhá cesta v rámci projektu s názvem Erasmus. Jeho cíl je prostý – poznat

nové lidi, přiblížit se duši cizí země a nasbírat zážitky, jež se vtisknou do paměti.

Úterý

Vzápětí po příchodu do školní budovy si losujeme, v jakých skupinkách dnes strávíme dopoledne. V každé partě jsou dva zástupci ze školy ve španělském Andújaru a dva čeští odváživci. Sotva se rozdělíme, vyrážíme do ulic – čeká nás mise, jejímž úkolem je nás vytrhnout z komfortní zóny a zároveň přiblížit městu.

Až do oběda se potulujeme centrem Mladé Boleslavi, plníme jeden úkol za druhým a zjišťujeme, že ostych mizí rychleji, než jsme čekali. Na náměstí si zkoušíme krátký zpěv, o pár minut později už zastavujeme první kolemjdoucí. Většina reaguje přátelsky – úsměvem, někdy i překvapivým zájmem. Město se před námi otevírá v detailech, které nám při běžné procházce snadno uniknou.

Středa

Je středa a my se společně scházíme ve škole, kde už nás čekají učitelé s nabitým programem – od hodin tělocviku přes zajímavé chemické pokusy až k ochutnávce pokladů v naší školní jídelně. Ve volném čase se naše kroky ubírají směrem k městské hale. Podvečerní světlo z města vyčarovalo tajemné napětí – trochu mrazivé, ale přesto podmanivé. Konečně jsme dorazili na trénink místního mladoboleslavského klubu házenkářů, jímž

zakončíme první polovinu mimořádného týdne.

Čtvrtek

Teplé pece, silní muži i ženy a pronikavá, jemně nahořklá vůně. Čtvrtek strávíme ve znamení sklářů, a tak nás autobus zaváží až do obce Lindava, kde máme možnost poznat poctivé řemeslo. Procházíme celou dílnu a dobrovolníci si zkoušejí vyrobit libovolný kus nádobí. „Já vyrobím vázu a dám ji mamince, když už budou ty Vánoce,” oznámí nám Sabina.

↳ Studenti ve sklárně Ajeto v Lindavě

Cesta zpátky na autobusovou zastávku do Nového Boru se nám lehce protahuje, ale my neztváříme hlavu a nasazujeme rychlejší tempo. Dlouhé chvíle vyplňujeme oblíbeným slovním hrou. Domů se vracíme v tiché tmě, s plným břichem a obohacení novými zkušenostmi.

Pátek

Poslední den týdne zakončíme na taneční lekci v Muzeu Škoda Auto. Hudba a tanec mají odjakživa zvláštní dar spojovat lidi a dnes to znovu potvrzují. V rytmech latinské samby se naše kroky i smích prolínají a na chvíli zapomínáme, že se náš společný čas chýlí ke konci.

Když se loučíme, napadá mě, jak nesmírně důležité je poznávat nové lidi a rozšiřovat své povědomí o okolním, pestrém a velmi lákavém světě. Právě ty drobné situace, nenápadné momenty mezi rozhovory nás nutí být pozornější, rychleji reagovat a nasbírat odvahu, o níž jsme ještě dávno neměli ani tušení.

Na zkušenost, jako byla tato, už nikdy nezapomeneme a vděčnost za tuto příležitost, již cítíme v srdcích, nelze ani slovy popsat. •

↳ Předání fašankového práva

MASKY ZE VŠECH STRAN

ANEB FAŠANK

↳ Dita Vavrková (1. A), H. M.
↳ Michal Vaverka

Co si představíte pod pojmem fašank? Jídlo, oblečení nebo něco moravského, je to všechno dohromady. A proto vám teď ukážeme krásu fašanku ve vsi Komňa, (snad) rodišti Jana Amose Komenského.

Fašank, neboli moravský masopust, je slavnostní zakončení bohatosti jídelničky před velikonočním půstem. Oslavuje se 42 dní před začátkem Velikonoc, tím

pádem je datum konání proměnlivé.

Ráno se průvod masek v čele se skakúny a kapelou shromáždí před obecním úřadem

a poprosí starostku o fašankové právo, které po celý den nosí. Poté skakúni zatancují svůj první z mnoha šavlových tanců.

Průvod se od obecního úřadu přemístí k soše J. A. Komenského, kde se znovu tancuje. Průvod postupně obchází celou vesnici a u každého domu skakúni zatancují šavlový tanec a majitelé domů nabídnou průvodu slivovici, masopustní koblihy nebo jiné pochutiny. V průvodu nesmějí chybět šašci a kominík, právě tyto dvě masky jsou postrachem všech dětí.

V době oběda se všichni přemístí do místní sokolovny, aby

společně poobědvali míchaná vejíčka z darovaných vajec a slanin. Po obědě pokračují v průvodu, než dojdou na konec vesnice.

Na závěr dne se v sokolovně koná zábava a pochování basy. Ve vesnici je konání fašanku patrné i dlouho poté, protože na zdech zůstávají otisky šašků.

Fašank se může slavit na různých místech jinak, ale dokáže lidi spojit dohromady. ●

Skakúni

Hoši okolo 18 let, kteří v kroji u každého domu zatancují šavlový tanec.

Šavlový tanec

Tancován u každého domu skakúny. Složen je z různých skoků a proplétání se šavlí v ruce.

Masky

Každoročně je v průvodu nejvíce cikánek. Tradičně se zde objevují masky představující různá řemesla, slamák, medvědi a v posledních letech i masky z pohádek.

Šašci a kominík

Masky, které mají v kapsách práškovou barvu, kterou dělají dospělým proužky na tvář. Větší adrenalin nastává ale u dětí, které dostanou barvu úplně všude, a proto před nimi utíkají po vesnici a šašci se je snaží chytit – platí jednoduché pravidlo: ti pomalejší jsou více barevní.

Průvod fašankového práva

Hromadná fotografie průvodu

HUDBA KOLEM NÁS

KOUZLO HUDBY VE VŠECH PODOBÁCH

ZPĚVÁCI ZVÍŘECÍHO SVĚTA

✎ Dorota Kučerová (1. C)

📷 stoplusjednicka.cz, koktejl.cz, naturepl.com, stock.adobe.com, wikipedia.org

Pokud budeme pozorně poslouchat, hudbu nalezneme všude, a to i mezi zvířaty.

Od drobných zpěvných ptáků přes hlasité opice a žáby až po mohutné velryby, příroda zkrátka překypuje talentovanými pěvci. Na několik nejzajímavějších zpěváků se v tomto článku podíváme podrobněji.

Slavík obecný

Spousta z nás si pod pojmem „zvířecí zpěvák“ jistě představí tohoto známého ptáčka, a to z dobrého důvodu. Ne nadarmo byla po slavíkovi nazvána každoroční anketa popularity českých zpěváků. Ačkoliv slavíka často nespátříte, ihned ho poznáte podle jeho nezaměnitelného hlasu. Je to drobný pěvec s hnědošedým peřím, který se většinou schovává ve větvích stromů. Jeho zpěv se vyznačuje různorodostí tónů. Slavík dokáže hvízdát, vydávat

✎ Slavík obecný

✎ Keporkak

hluboký tlukot i zvuky flétny. Slyšet ho můžete ve dne i v noci, pokud se tedy nejedná o zimní měsíce – na zimu totiž létá do Afriky.

Keporkak

Keporkaci jsou svými dlouhými podmořskými zpěvy proslulí skoro tak jako slavíci. Jsou to jedni z největších tvorů na zemi, měří až 17 metrů a váží kolem 30 tun. Celý život tráví pomalou plavbou napříč oceány. Během ní se zabavují překvapivě hbitými akrobatickými kousky.

Dokáží i vyskočit nad hladinu moře. Během rozmnožování pak komunikují prostřednictvím písní zahrnujících složitá témata, fráze a tóny. Velká část jejich zpěvů je stále předmětem vědeckého zkoumání.

Běluha severní

V Severním ledovém oceánu je možné narazit na příbuzné keporkaků, na běluhy. Od keporkaků se liší především vzhledem. Jsou bílé a na hlavě mají nápaditou bouli, tzv. meloun. Běluhy jsou velmi sociální, žijí ve skupinkách, v nichž se domlouvají širokou škálou všemožných zvuků. Intenzitu a frekvenci zvukových vln jsou schopné měnit svým melounem na hlavě. Dokáží pískat, klikat, mručet i trylkovat. Tyto neustálé zvuky připomínají zpěv ptáků. Každý jedinec má navíc unikátní hlas, stejně jako každá skupinka má svůj vlastní typ volání.

Indri

Lemur indri je kriticky ohrožený druh lemura žijící v deštných pralesích na Madagaskaru. Žijí v korunách stromů ve skupinách a jsou silně teritoriální. Svou přítomnost ohlašují velmi

✎ Indri

hlasitými křiky. Není to však jen bezhlavé pokřikování. Vědci potvrdili, že lemuři mají daný rytmus ve všech různých písních. Samotný zpěv se blíží ptačímu a řadí lemury indri mezi zvířata s největším počtem rytmu.

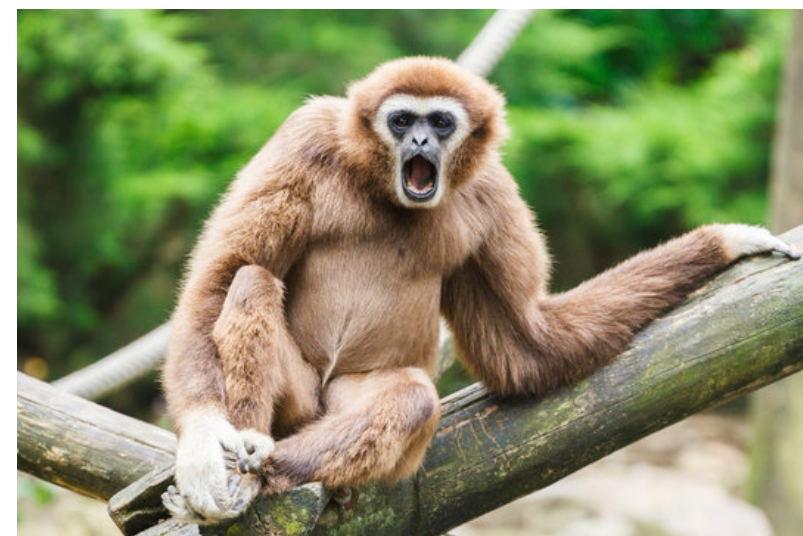
Giboni

Rod gibbonů žije v asijských deštných pralesích. Jsou to druhí nejhlasitější primáti. Jejich hlas je slyšet až na 1,5 kilometrů daleko a slouží k označování teritoria. Zpívají samice i samci, často i v duetu. Doba a druh písně se liší u různých druhů gibbonů.

Všechny druhy uvedené výše se vyznačují nádherným zpěvem. Jsou schopni vydávat mnoho různých rytmu, tónů a hlasitostí, a tím vytvářet fascinující písně. Příroda je plná takovýchto divů. Existuje nespočet dalších druhů savců, ptáků, žab a jiných zvířecích zpěváků, kteří zpestřují život v lesích i v oceánech svými zpěvy. ●

✎ Běluha severní

✎ Gibon

HIP HOP, NEBO MOZART?

ANEK JAK NÁS HUDBA OVLIVŇUJE PŘI UČENÍ

✍ Kristýna Křováčková (6. 0)

Málokdo z nás si dokáže představit svůj každodenní život bez hudby. Naše preference jsou rozdílné, od popu přes rock a rap až po heavy metal.

Vyplatí se ale hudbu poslouchat i při učení? Dokáže proměnit sezení nad knížkami v o něco menší ter-
ror nebo si práci kvůli rozptýlené pozornosti spíše prodloužíme? A která hudba je pro soustředění ta nejlepší?

Proč hudba pomáhá?

Vliv hudby na soustředění je jako mnoho dalších věcí individuální záležitostí. U některých lidí může hudba pozornost narušit, ale to není příliš časté. Většinou se soustředěním pomáhá. Také nám zlepšuje náladu a snižuje stres, proto nám pak učení jde o něco lépe. A další důležitou výhodou je blokování zvuků z okolí, které by nás mohly rozptýlovat. Písničky také podporují produkci dopaminu (= hormon štěstí), díky tomu se zvyšuje naše motivace a soustředění. Jak je vidět, výhod není málo. Existuje řada studií, které pozitivní vliv potvrzují, přesto se však odborníci rozcházejí v názoru, který druh hudby je ten nejlepší.

Oblíbená, nebo neznámá?

Někdo tvrdí, že nejlepší je vybrat hudbu, kterou máme rádi.

Druhá strana radí opak, a to vybrat zcela neznámou melodii. Bude mít lepší účinek instrumentální skladba bez vokálů? Anebo zvuky přírody, které pomáhají odbourat stres? Je lepší si vybrat energickou, rychlejší písničku pro zlepšení nálady nebo naopak klidnější, pomalejší melodii, abychom mohli pracovat rozvážněji? Jak se zdá, na žádnou z těchto otázek neexistuje jediná správná odpověď. Proto je nejlepší se při výběru toho správného playlistu řídit vlastními pocity.

Co je to Mozartův efekt?

Říká se, že poslech klasické hudby, zejména skladeb od Wolfganga Amadea Mozarta, může mít dočasně pozitivní vliv na paměť a soustředění. Této teorii se říká Mozartův efekt. Svou největší popularitu získal v 90. letech minulého století po chybném zpracování výsledků z jednoho experimentu. Dodnes jsou účinky a pravdivost Mozartova efektu mezi odborníky zkoumány a názory se liší. Ale jak to vůbec funguje? Mozartovy skladby jsou známy svými složitými strukturami a rytmickými vzory. Ty mohou probudit specifické oblasti mozku

zodpovědné za zpracování informací. Navíc jsou jeho díla často popisována jako harmonická, a proto nás mohou uklidňovat a snižovat napětí.

Studijní playlisty jako nový trend

Jestli nejste fanoušky Mozarta, nezoufejte. Na internetu se dá najít spousta jiných playlistů vytvořených speciálně k učení. Příkladem může být youtubový kanál Lofi Girl a video nazvané Lofi hip hop radio. Najdeme zde kreslenou dívku ve stylu japonského anime. Sedí za stolem a píše si poznámky do sešitu. Občas se zamyšleně podívá z okna a pak se vrátí zpět ke svým zápiskům. Jednoduchý obraz doprovázejí pomalé zvuky na pomezí mezi hip-hopem a jazzem. Zmíněné video poslouchá v libovolnou část dne kolem dvaceti tisíc posluchačů a noví přibývají každým dnem. Hudba určená k soustředění (označená hashtagem #study) je novým trendem v oblasti uživatelské hudby a její popularita stále roste.

Tak co si vyberete? Hip-hop, nebo Mozarta? ●

VLIV HUDBY NA PSYCHIKU ČLOVĚKA

✍ Andrea Hoffmanová, Kryštof Evan Mertl (1. A)

☐ spektrumzdravi.cz, Vliv hudby na psychiku člověka (Anna Lukášová, bakalářská práce na Univerzitě Palackého v Olomouci)

Hudba má na naši psychiku větší vliv, než si běžně myslíme. Dokáže nás během několika minut uklidnit, povzbudit nebo v nás může vyvolat pocit nostalgie.

Ovlivňuje naši náladu, soustředění i paměť, protože při poslechu hudby pracují oblasti mozku spojené s emocemi i myšlením současně.

Hudba se využívá také k terapii, kde pomáhá při zvládání stresu, úzkosti nebo rozvíjí paměť. Každý člověk hudbu ale prožívá jinak, a právě osobní zkušenost rozhoduje o tom, jaký účinek bude mít. Tvoří ji prvky jako melodie, rytmus, harmonie, dynamika a barva tónu, které společně působí nejen na sluch, ale i na tělo prostřednictvím vibrací. Hudba je všude kolem nás; setkáváme se s ní v reklamách, filmech i obchodech a může nám prospět, ale i uškodit.

Hudba má totiž schopnost zasahovat hluboko do našeho prožívání. Uklidňující skladby dokážou zpomalit tep a zmírnit napětí, zatímco energická hudba nás může vyburcovat k výkonu nebo dodat odvahy. Při učení může vhodně zvolený doprovod pomoci udržet pozornost, ale příliš rušivá hudba naopak naše soustředění zhorší. V terapii se hudba používá k podpoře vyjadřování emocí i k posilování paměťových schopností, například u starších lidí.

Důležitou roli hraje také rytmus. Ten je člověku přirozený, protože odpovídá základním tělesným procesům, například tepu srdce či rytmu dýchání. Pravidelný a pomalý rytmus podporuje uvolnění, zatímco rychlý a výrazný rytmus zvyšuje aktivitu organismu. Hudba tak může přímo ovlivnit fyziologické reakce těla. Nejde tedy jen o subjektivní pocit, ale o skutečnou tělesnou odezvu.

Je však nutné zmínit i to, že hudba může mít negativní účinky. Dlouhodobé vystavení hlasité nebo agresivní hudbě může zvyšovat napětí, podrážděnost či únavu. Stejně tak nevhodně zvolená hudba při práci

nebo studiu může snižovat výkon a schopnost soustředění. Proto je důležité vnímat hudbu nejen jako zdroj zábavy, ale také jako faktor, který ovlivňuje naši psychickou pohodu.

O celkovém působení hudby lze říci, že představuje významný nástroj, který zasahuje do emocionální a paměťové oblasti lidské psychiky. Skrze ni se lze uklidnit, motivovat se k výkonu, podpořit paměť i vyvolat silné vzpomínky. Zároveň však vyžaduje rozumný přístup, aby její působení bylo pro člověka přínosné. ●

2016 MUSIC HITS DIFFERENT

📖 Eliška Smutná (2. B)

Rok 2016 byl zlomovým bodem pro hudbu, alespoň pro moji generaci. Každý z nás hity, které v tomto roce vznikly, vnímal jinak, a přesto velmi podobně.

Nejde jen o samotné písně, ale především o emoce, zážitky a životní období, ve kterých jsme je poslouchali. Někteří z nás je poslouchají dodnes jako připomínku bezstarostných dní. Hudba se stala jakýmsi soundtrackem našeho dětství.

Mnozí si při poslechu těchto skladeb dokážou vybavit konkrétní okamžiky. Vzpomínky na dlouhé cesty autem spojené s pomalým usínáním, kdy z rádia zněly ty největší hity, nebo na dlouhé letní večery trávené s rodinou. Tenkrát jsme zpívali texty z plných plic a s nadšením, i když jsme často nerozuměli ani jedinému slovu.

Hudební scénu roku 2016 výrazně ovlivnili interpreti, kteří se stali symbolem této éry. Mezi nejvýraznější patřili Drake, Rihanna, Justin Bieber, Adele a samozřejmě už tenkrát Taylor Swift, jejíž písně dokázaly zachytit emoce, které jsme tehdy sami prožívali. Pro Taylor Swift byl rok 2016 přímo „zlatým rokem“. V této době její fanouškovská komunita, známá jako Swifties, dosáhla svého největšího rozmachu a stala se jednou z neviditelnějších a nejaktivnějších fanouškovských skupin. Skladby těchto interpretů zněly úplně všude... V nákupních centrech, na koupalištích nebo třeba i rádiích v autech, když jsme se z nich vraceli domů. Tyto písně a jejich tvůrci

se bez našeho úplného vědomí rychle stali součástí našeho každodenního života.

Kromě mainstreamových hitů a českých interpretů se v roce 2016 a následujících letech výrazně rozšířil i fenomén internetových remixů a fanouškovských parodií, které se staly součástí hudební kultury mladé generace. Důležitým příkladem je určitě známá parodie „Velký pán“, vytvořená pro tehdy jednoho z největších českých youtuberů, Baxtrixe. Parodie vznikla jako reinterpretace populární skladby „Wrecking Ball“ od Miley Cyrus a rychle si získala pozornost českých fanoušků na YouTube. Ovšem existuje mnoho dalších takových parodií. Mezi oblíbené patří například i „House Party“, kterou tvůrce vystupující pod přezdívkou Michael Musician dokonale zmixoval tak, že se v ní objevují všichni členové staré GTA Crew. Mezi významné internetové parodie patří také parodie „Měšťák“ od Kovyho, která se díky své virálnosti rozšířila nejen mezi fanoušky na internetu, ale objevila se i v médiích a ve zprávách. Tyto remixy a parodie ukazují, že hudba šířená online dokáže být stejně významná a zábavná jako originální hity „oficiálních“ umělců, a zároveň doplňuje pomyslný obecně sdílený generační soundtrack o interaktivní a hravý prvek.

Zajímavým trendem poslední doby je také snaha některých lidí označovat současné období za nový rok 2016, a to i přesto, že se ve skutečnosti právě píše rok 2026. Mnoho lidí na sociálních sítích sdílí své nostalgické playlisty, připomínají si tehdejší hity a označují je za aktuální hudební zážitek. S hudbou také přichází i smršť nostalgických snímků z roku 2016, které každý novodobý i OG influencer dává na Instagram. Někdy i s přímo emotivním úryvkem o tom, jak tento rok ovlivnil jejich život k nepoznání. Trend ukazuje, jak hudba z tohoto roku nejen přežívá, ale stále dokáže vyvolat emoce a nostalgii. Lidé si uvědomují, proč některé písně nikdy nezestárnou a že právě díky nim můžeme znovu prožívat chvíle svého dětství.

Hudba z roku 2016 není jen nudná sbírka starých hitů, ale jedná se o živou součást naší generace. I po letech si je pouštíme znovu a znovu a každý v nich určitě nachází část sebe, jež ho zformovala. Je připomínkou určitých emocí a naší minulosti.

Trend „2026 je nový 2016“ jen potvrzuje pravidlo, že písně a remixy dokáží překonat hranice času. •

SAMOUKŮV PRŮVODCE HROU NA UKULELE

📖 Nela Kučerová (7. 0)

Vše začalo asi před dvěma, třemi roky... V Lidlu, v sekci pro zlevněné zboží, jsem zahlédla ukulele.

Stálo tehdy necelých dvě stě korun, a tak jsem si ho samozřejmě pořídila. Stala jsem se jednou z těch, kteří se nechali zlákat sekcí slev a špatných rozhodnutí. Osudová chyba.

Tehdy jsem nevěděla, do jaké kaše se přesně dostávám. Byla jsem prostě a jednoduše plná radosti, že jsem ho našla. Jako by to bylo nějaké znamení. Už odmala jsem chtěla na nějaký hudební nástroj umět, ale vždycky tu byl háček. Cena, až moc práce, nebo jednoduše to, že mi nástroj sám připadal nudný. Ale ukulele z Lidlu na první pohled splňovalo všechna kritéria. Bylo až směšně levné, přišlo v setu s malou zelenou knížecí-

kou a ceděčkem „pro samouky“, a tudíž to vypadalo, že naučit se na něj bude hračka, a navíc, takový bonus, bylo tak rozto-milé. Jako ta stará známá kytara, ale o tolik zajímavější. Protože kdo by se nechtěl cítit jako ten Havajan z klipu „Somewhere over the rainbow“.

Když jsem ale doma nástroj otevřela a vzala do ruky tu knížku s návodem, došlo mi, že nechápu nic z toho, co je v ní napsané. Asi nebyla pro takové

samouky, jako jsem byla já. Asi byla určená pro ty, kteří už něco uměli. Třeba druhy not a to, jak se má pohybovat prsty přes struny, aniž by se v nich zasekávaly. A tak jsem ji zahodila někam do krabice a nikdy neotevřela. S ceděčkem už ani nevím, co se stalo. Vím ale, že jsem si ho nikdy nepřehrála. Stejně by tam byl jen materiál ke knize. Takže prostě a jednoduše, došlo mi, že to tak jednoduché nebude.

Můj druhý nápad bylo otevřít YouTube, a to nebylo vůbec špatné. Naučila jsem se tak alespoň s osmdesátiprocentní úspěšností brnkat na ukulele, i to, jak se hrají některé akordy. Moje první písnička byla „Roar“ od Katy Perry, ale asi byste to z toho nepoznali. Byla to totiž jakási osekaná verze, ve které zůstaly jen dva akordy. Ale byl to pokrok. Jen kdyby nepřišly ty problémy. Realita, že bydlím v bytě se zdmi tenkými jako papír a že chodím na gympl.

Tehdy jsem to vzdala poprvé. P ř i - bližně o půl roku

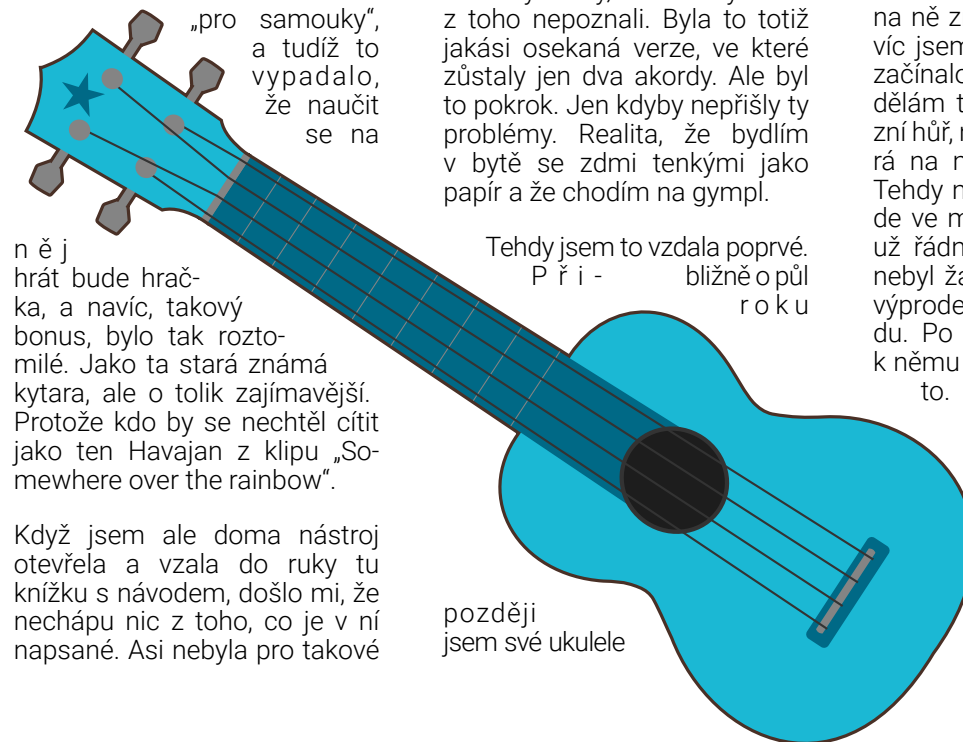
později jsem své ukulele

našla pod postelí. Tentokrát jsem měla tolik času, že jsem ani nevěděla, co s ním, a byly prázdniny, takže jsem neměla komu ničit ušní bubínky. Pustila jsem se tedy do hraní na ukulele podruhé. Stáhla jsem si nějakou aplikaci, která hned za druhou lekci chtěla více, než stálo samotné ukulele, a tak jsem se vrátila ke starému dobrému YouTube. Tehdy jsem si troufla i na poněkud těžší písně, jako již zmíněnou „Somewhere over the rainbow“ od pana Kamakawině-coněco nebo „Sailor song“ od Gigi Perez. A docela mi to i šlo. Tedy začínalo jít.

Pak ale přišla škola a ukulele znovu skončilo pod postelí.

Několikrát jsem se pak snažila na ně znovu začít hrát, ale čím víc jsem se snažila, tím víc mi začínalo docházet, že i přestože dělám ty stejné pohyby, tak to zní hůř, než jak hraje ta paní, která na mě kouká z obrazovky. Tehdy mi došlo, že to asi nebude ve mně. Že nejspíš mě, teď už řádně odekorované ukulele nebyl žádný zážrak a že v tom výprodeji bylo z nějakého důvodu. Po tom všem jsem si ale k němu vypěstovala jakési pouto. Bylo už prostě moje a jiné jsem nechtěla. Pořád nechci.

A tak si myslím, že ze mě nikdy žádná hráčka na ukulele nebude. Stejně je ale zábava se o to pokoušet. •

MILEŠOVKA 2026

ANEK ZA VÝCHODEM SLUNCE NA KRÁLOVNU ČESKÉHO STŘEDOHORÍ

📷 Jakub Křováček (7. O), Anna Votočková (2. B)

Někdy stačí jeden nápad, pár zpráv v chatu a trocha odvahy a touhy po dobrodružství a z obyčejného víkendu se vyklube nezapomenutelný zážitek. Přesně takhle vznikl náš spontánní lednový výlet.

Sněžka ne? Tak třeba...

Původní plán naší skupinky byl (až přespříliš) ambiciózní. No, alespoň to si mysleli někteří z oněch pár studentů, kteří na něj řekli „ano“. Tak tedy, abychom vás uvedli do kontextu, on je totiž východ slunce na Sněžce určitě skvělý a působivý zážitek, ale ne v tomto ročním období :D Jako největší slabina našeho výletu se ale, ač se to první pohled nezdálo tak zjevné (jako prostě fakt, že se v závě-
jích bez potřebného vybavení nahoru prostě nedostaneme), nakonec ukázala neschopnost sehnat přespání na jednu noc v období stále ještě prázdninového. Po přehodnocení původního plánu jsme se tedy shodli, že si Sněžku necháme na jaro a že nyní vyrazíme do nižší nadmořské výšky – na Milešovku. No a proč zrovna na Milešovku? Sami nevíme. Asi proto, že rozličná webová fóra slibovala krásný výhled. Nebo snad proto, že to byla prostě a jednoduše první hezká fotka, která na Googlu vyjela po zadání hesla „východ slunce zima Česko“ :D Zkrátka, ten nápad jednou padnul a nikdo nebyl proti, tak se vyrazilo právě tam.

A jak vlastně vznikla tahle naše skvadra, která se nakonec na výlet vydala? Z původní skupiny, jež plánovala výlet na Sněžku,

jsem zbyli pouze my dva. Ano, říká se, že ve dvou se to lépe táhne, ale v osmi to je ještě lepší. Začalo tedy shánění zájemců (fajn a bezproblémových lidí), kteří by nám pomohli zaplnit menší chatu pod Milešovkou (ano, těm bystřejším z vás už jistě došlo, jaká byla maximální kapacita oné chaty :D), a tím snížit náklady za ubytování, jídlo a podobné potřeby potřebné k přežití. Kuba neváhal a postupně nabíral další a další členy naší výpravy (má kontakty snad všude), až se z nás stala poměrně početná skupinka sedmi dobrodruhů, jež se nakonec přeci jen rozšířila i o toho osmého. Celkem jsme tedy jeli ve složení Anička, Běťka, Kiki, Simča, Dan a Kuba od nás z gymnasia, Natka z gymnasia vedlejšího a Kačka z ještě jiné boleslavské střední školy. Mimochodem, plánování a přípravy se odehrávaly v chatu na WhatsAppu. Bylo super domlouvat se na výletě a ubytování s polovinou cizích lidí :D V podstatě jen sourozenci Křováčkovi znali všechny.

Tentokrát včas

Je poslední pátek letošních vánočních prázdnin. Sraz máme po sedmé hodině ranní na hlavním nádraží v Boleslavi. Někteří členové výpravy jsou ovšem v Boleslavi už v šest, ale

na rozdíl od cesty na vyhlášení časopisecké soutěže do Brna se tito zmínění dva členové z předchozích nezdarů poučili. Na nádraží tedy teď už nemusí dobíhat 2 minuty před odjezdem vlaku, ale mají dokonce patnáctiminutový náskok! Ve tmě poznáváme (nebo spíš jen jeden z nás dvou poznává) známé tváře. No ale i pro ty neznalé se neznámé tváře během pár chvil známými stanou.

Nasedáme do rychlíku a míříme směr Všetaty. Ve vlaku probíhá první kolo vzájemné výměny informací o sobě samých a zjišťování, že sourozenci Křováčkovi přece jenom nejsou jediným pojátkem, ale že spolu nějakým způsobem sdílejí vzdálené kontakty i ostatní. Ve Všetatech nás čeká asi půlhodinový přestup, během kterého nejdříve mrzneme na nástupišti a poté v čekárně, ale zanedlouho už přijíždí další vlak, kterým se vydáváme až do Ústí nad Labem. A to dokonce i s komfortem, který nám nenáležel! Na jízdenky Pražské integrované dopravy a Dopravy Ústeckého kraje jsme totiž u divně sektorovaného RegioJetu měli nárok pouze na nejhorší oddíl, ale nějakým způsobem jsme se ocitli v luxusnější druhé třídě (onen luxus spočíval v existenci stolečků mezi sedáčkami :D), ze které nás

průvodčí nevyhodil. To nám ale bylo vcelku jedno – hlavně, že tam bylo teplo...

„Honosný“ začátek výletu

Ha, Ústí! Vlak se zastavil a už nikam nejel, tak jsme instinktivně vystoupili. Ale něco bylo špatně... Že by na ústeckém hlaváku neměli podchody? Následný pohled na staniční budovu a velkou modrou ceduli nám situaci objasňuje. Neskon-

📷 Zámeček Větruše v Ústí nad Labem

čili jsme totiž na hlavním nádraží, ale na tom západním, kde se vlak otáčí a na konečnou dojíždí v opačném směru – pravobřežce totiž přímé napojení na ústecký hlavák chybí. No nic, nevadí, tak to dojdeme... Cestou máme ještě jeden úkol – dokoupit si polévku. A protože je vedoucí naší výpravy Kuba poměrně (co se kvality jídla týče) vybíravý a chce mít opravdu dobrou polévku, sází na osvědčenou rodinnou firmu z Krkonoš, od které měl navařeno i na DofE expedici na Lofotech. Jedním z prodejních míst je středisko, kde dávají školení řidičům kamionů, a tak je to s nákupem trochu složitější. Paní prodavačka totiž neměla katalogové číslo dvou ze tří polévek, které potřebovala k vystavení faktury, a tak v onom „obchodě“ vedoucí skupiny (jenž nechal mimochodem ostatní stát i s jeho krosnou a kytarou naproti přes hlavní silnici se slovy „tu silnici bych tady nepřebíhal“ a následným „hned budu zpátky“) strávil trochu více času, než bylo

plánováno. Proto se zbytek skupinky rozhodl navzdory rozkazům kapitána přeběhnout silnici a jít zkontrolovat, jak mu shánění polévek jde. No a pokud vás zajímalo, jak taková skupinka osmi boleslavských studentů s krosnami a kytarou v Ústí vypadá, tak to skvěle vystihla paní prodavačka, která se, když se náhle ostatní zjevili za výlohou, nezmohla na nic víc, než jen na „Ježiš, co to je?“

Po úspěšném nákupu odměny za výšlap se už jen přesouváme typickým ústeckým prostředím (pokud si typické ústecké prostředí představit nedokážete, nejlépe to asi vystihuje písnička Dábel přijel do Ústí, a to nejen slovníkem, jenž je v ní užity) do místního obchodního centra, kde po rychlém nákupu všech dosud chybějících surovin na večeři dobíháme lanovku (ano, i lanovka se dá dobíhat :D) a míříme směr Větruše. U větrušského zámku, postaveného v roce 1897 německo-českým architektem Alwinem Köhlerem, poprvé testujeme nový hořák a vaříme si náš první čaj (ti nejšíkovnější si dokonce propalují bundu) a po krátké pauze a návštěvě přírodního labyrintu se už kloužeme (doslova) po zmrzlé silnici dolů k nádraží. Chvilí bloudíme, ale nakonec nacházíme vchod do nádražní budovy a po krátkém čekání v čekárně a následném velmi dlouhém čekání před zablokovanými dveřmi vyhřátého vlaku, jímž jsme měli pokračovat dál, se konečně

opět uvelebujeme na sedáčkách a za oknem obdivujeme krásy okolní krajiny. Zanedlouho absolvujeme ještě jeden poslední přestup v malé vesničce jménem Úpořiny a v sympatickém malém motoráčku se přesouváme až do Bořislavi, vesničky nejbližší našemu ubytování, které je v obci Bílka. No, ještěže toho Kubu máme, nemusíme totiž vůbec nic řešit a jen plníme rozkazy, kdy a kam nastoupit nebo vystoupit. A také se dozvídáme spoustu zajímavostí, bez kterých bychom určitě nepřežili, jako třeba že trať, po níž teď jedeme, dříve vedla až do Lovosic, ale že je po sesuvech půdy způsobených nedbalým zpracováním studií a následnou stavbou dálnice D8 už od roku 2013 neprůjezdná a že se o jejím znovuoživení stále jen hovoří.

Nejdýl ve tři půjdeme spát

Proškovým údolím se za krásného slunečného počasí přesouváme malebnou zasněženou krajinou do Bílky, kde nacházíme naši chatu. Vítá nás paní majitelka, celá překvapená, že jsme nepřijeli autem, ale že jsme šli pěšky až od vlaku, a pomalu se zabydlujeme. Máme docela luxus, nově zrekonstruovaná chata nám nabízí hned dvě patra, z nichž v každém je obývací s gaučem a kuchyně, takže místa je víc než dost a večeři taky budeme mít kde uvařit. Pomalu se scházíme v horním patře a vzhledem k tomu, že se venku opět zatáhlo a že začíná být poměrně velká zima, se rozhodujeme už zůstat vevnitř. Kuba bere do ruky kytaru, my ostatní si sedáme k němu na gauč nebo na zem na koberec, vybalujeme zpěvníky a skoro dvě hodiny hrajeme a zpíváme. Samozřejmě nechybí ani další dávka čaje. Pak nastává čas na uvaření večeře, a tak se po Danově přednášce o tom, jak poznat kvalitu cibule pomocí „tukaní“, ti schopnější chopí vaření a výsledkem jsou hned dva chody (jako v Itálii) – špagety a šunkofleky (ty už úplně jako v Itálii nejsou :D)! Po večeři se dáváme do hraní jedné z deskových přivezených z KOČJ (Klubu Olympiády v českém jazyce) a následující čas ➡

Hrani na kytaru „u táboráku“

trávíme opět hraním na kytaru a snahou o hru Aktivitu. Postupně odpadáme, a tak se (už jen v pěti) přesouváme do dolního patra, kde si ještě na rozloženém gauči pár hodin povídáme. Původní plán jít ve tři ráno spát mírně přetahujeme, jelikož si teprve tři hodiny po půlnoci jdeme čistit zuby... Usínáme tedy až před půl čtvrtou, a to dokonce v pěti lidech na postelích pro celkem čtyři (alespoň v něčem těch 155 cm přijde vhod, pozn. autora; a teď si můžete tipnout, který z autorů tento dovětek napsal, pozn. 2. autora :D).

Kruté vstávání

V šest hodin zvoní Aniče budík, který naštěstí budí vedoucího výpravy, kterémužto jeho budík nezazvonil (a určitě to nebylo tím, že si ho místo na sobotu nastavil na pátek :D). Anička si s tím evidentně hlavu neláme, a tak ho típne a spí dál, nicméně někteří ostatní se naštěstí úspěšně budí, a nakonec se jim daří vzbudit i ty zbylé spáče. Rychle se oblékáme (vrstvy, to je, oč tu běží), vaříme čaj a po malé snídani už nasazujeme nesmeky na sněhule, zapínáme čelovky a po půl sedmé vyrážíme s jediným cílem: vylézt nahoru ještě před svítáním. Nakonec se během cesty dělíme na tři skupinky, ta nejrychlejší, ve které jsme my, nasadila možná až zbytečně vražedné tempo. V rámci kolektivního vyčerpání, ale zároveň snahy nezpomalovat ostatní děláme jen asi tři kraťouché pauzy, a tak

Prvních pár minut na cestě

jsme už po půl hodině za půlkou naší trasy. Netrvá dlouho a už se šplháme i po nejprůběžším a nejledovatějším závěrečném úseku cesty, a než se nadějeme, jsme nahoře.

První krásné výhledy se nám naskýtají už na samotném místě, kam cesta z údolí ústí. Jsou sice mraky, ale v dálce je vidět, že jsou docela protřhané, a tak neztrácíme naději a ve východ slunce pořád ještě doufáme. Obcházíme restauraci, mjíme útulnu (ve které jsme mimochodem původně chtěli přespávat, ale teploty okolo -17 °C nás nakonec přesvědčily o tom, že tam opravdu přespávat nechceme :D) a nacházíme si krásné, na východ orientované místo, které disponuje lavičkou a dokonalým výhledem. Na vařiči si vaříme čaj, protože v teplotě téměř -10 stupňů se něco na zahřátí

prostě hodí, a následný dechberoucí východ slunce už sledujeme v plném počtu, včetně těch, kteří dorazili později. Po společné fotce si už jen do esů ohříváme ony skvělé polévky (gulášovku, rajskou a vývar) a celí zmrzlí se zanedlouho vracíme zpět na chatu. Jak bývá zvykem, zpáteční cesta uteče až překvapivě rychle a za chvíli se všichni choulíme v peřinách a zahříváme svá promrzlá těla.

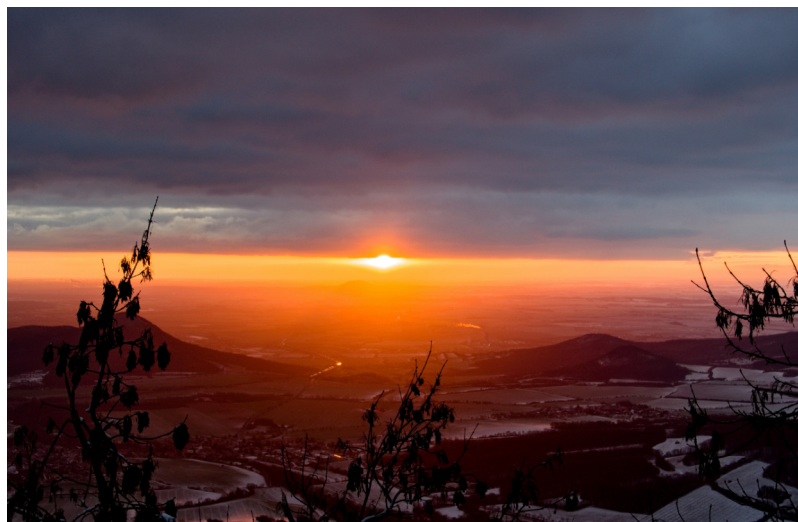
Pizza od samotného pana majitele

Jsme unavení. Kdo by to byl čekal? :D Dopoledne už jen tak posedáváme v horním obýváku, chvíli zpíváme, chvíli hraeme hry a docela dlouho pak řešíme oběd. Do Bílky totiž nikdo nic nedovází, a to jsme tu plánovali zůstat až do odpoledne... Situaci ale nakonec zachraňuje Dan, kterému se pomocí tří telefonátů daří domluvit s majitelem jedné pizzerie v Lovosicích expresní dovoz pizzy až k nám. Dokonce ji i sám majitel přivezl! :D Následuje už jen zasloužený oběd, úklid chaty a balení a okolo třetí hodiny i její opuštění. Stejnou cestou, jako jsme šli do Bílky, se vracíme i zpět do Bořislavi a opět přes Úpořiny míříme směr Ústí nad Labem. Zde přestupujeme na západním nádraží, o kterém jsme si mysleli, že bude i přes to, že už je tma, jeho poměrně hezká čekárna s neustále přítomnou ochranou bezpečná. A to je pro nás důležité, budeme tu totiž muset strávit téměř 50 minut, než nám

Rozeznívání po příchodu na vrchol

Úchvatný východ slunce na Milešovce

pojede vlak do Všetat. Opak je ale pravdou... Kromě lidí užívajících návykové látky na místních záchodech narážíme i na velmi nepříjemně křičící a vyhrožující ženu, která všechny čekající cestující slovně napadá a zoufale se domáhá zapalovače. A ochranka? Nic. O všem ví, ale přesto stojí venku a v čekárně nám pomoci nehodlá. Vítejte v Ústí! Ve vlaku už „jen“ poznáváme onoho muže z nádražních toalet a cestou nabíráme ještě další dva podnapilé cestující, kteří zase pro změnu vyhrožovali panu průvodčímu, ale naštěstí se i po tom všem v pořádku dostáváme do

Všetat. Tomu říkám dobrodružná cesta!

Ve Všetatech musíme absolvovat další více než půlhodinový přestup, zde ale využíváme otevřené nádražky (nádražní hospoda, pozn. red.), která na rozdíl od místní čekárny poskytuje teplo, a dokonce i nějakou tu limonádu na chuť. Hodnotíme výlet, domlouváme si další možné termíny na nějakou jinou horu a za chvíli už přijíždí náš rychlík zpět do Boleslavi. Na hlavním nádraží se už jen loučíme a rozjíždíme se, plní zážitků a nových přátel, zpět do našich domovů.

Cesta zpět na chatu

A co nám tohle naše společné dobrodružství přineslo? Nebojte se cestovat. Nebojte se cestovat, ani když víte, že ne všechny lidi, se kterými máte jet, znáte. Pokud sdílíte stejné zájmy, určitě budou fajn a hnedka se s nimi skamarádíte, a jak jsme dokázali, opravdu k tomu není potřeba alkohol ani nic podobného. K zábavě stačí jen třeba kytara nebo dobrá deskovka. Také se nebojte vstávat ráno brzo a vyvinout trochu té fyzické námahy, východy za to stojí. Ale víte co? Bojte se Ústí! :D

Bláznivým výletům za východy slunce zdar! ●

Společná fotka z Milešovky

TITANIC

TICHÁ SYMFONIE NA DNĚ OCEÁNU

Anna Kameníková (2. 0)

Dne 15. 4. 1912 se stal nejznámější lodí moderní doby parník Titanic. Tehdy tato největší a nejluxusnější loď, která byla zároveň označovaná jako nepotopitelná, ztroskotala hned při své první plavbě.

Letos uběhne 120 let od první myšlenky společnosti White Star Line (WSL) na vytvoření projektu tří největších a nejluxusnějších zaoceánských lodí. Tato flotila nebyla sice nejrychlejšími loděmi té doby, ale tento nedostatek měl být vynahrazen luxusem a pohodlím pro pasažéry.

Náš příběh o nejznámější lodi na světě začneme poněkud tajemně. Téměř o 10 let dříve, než se vůbec začalo uvažovat o podobném projektu, napsal Morgan Robertson román s názvem Futility nebo The Wreck of the Titan. Děj románu pojednával o stavbě největšího parníku své doby s názvem Titan, který byl považován za

nepotopitelnou loď. Při první plavbě, když Titan plul po Severním Atlantiku, narazil do ledovce a potopil se. Je zajímavé, jak výrazně se tento román shoduje se skutečností o Titanicu. Obě lodi měly téměř identické jméno, obě byly veřejností i tiskem označovány za „nepotopitelné“. Délka románového Titanu byla asi 244 metrů; skutečná loď Titanic měřila 269 metrů. Oba parníky byly postaveny v Británii, měly tři lodní šrouby a byly považovány za největší a nejluxusnější díla své doby. Titan narazil do ledovce při rychlosti 24 uzlů, tedy cca 44 km/h. Titanic plul maximální rychlostí 23–25 uzlů a v momentě nárazu do ledovce plul rychlostí cca 22,5 uzlu. Oba

parníky byly poškozeny ledovcem na pravoboku. Obě nehody se staly v dubnu v severním Atlantiku, zhruba 400 námořních mil od Newfoundlandu a v čase kolem půlnoci.

Pro představu, tehdejší sen co nejrychleji doplout do Ameriky můžeme srovnat s dnešní dopravou člověka do vesmíru a jeho touhou postavit techniku, která by ho dostala na Mars.

Konstrukce

V roce 1907 byla definována konečná myšlenka na výrobu tří zaoceánských lodí. Jednalo se o parníky třídy Olympic. Jednotlivé lodě se měly jmenovat podle řecké mytologie Olympic,

Titanic a Britannic. O rok později, roku 1908, se tyto lodě začaly navrhovat. Stavbou těchto lodí chtěla společnost White Star Line konkurovat společnosti Cunard Line, jejíž lodě RMS Lusitania a Mauretania byly nejrychlejší na světě. Z New Yorku do Anglie dokázaly doplout cca za pět dní (rekord 4 dny a 20 h). WSL se rozhodla u třídy Olympic upřednostnit luxus a pohodlí před rychlostí. Titanic se konstruoval v Belfastu v loděnici Harland a Wolff. Co se týká bezpečnosti, loď měla 16 vodotěsných komor, v případě nárazu do překážky, např. ledovce, by se parník udržel na hladině až se čtyřmi zatopenými komorami, a dokonce by s touto závadou mohl dále plout. Jiné lodě té doby by se udržely nad vodou s maximálně dvěma zatopenými komorami.

K přepážkám na Titanicu vedlo elektrické ovládání, které je uzavíralo. V případě nefunkčního dálkového ovládání by se přepážky zavřely automaticky.

Stavba lodí

Pro stavbu lodí tohoto typu byl zbudován speciální suchý dok s plošinou, který byl jediný svého druhu na světě a jenž umožňoval nejen stavbu, ale i případné opravy lodí. Stavba začala sestavením a založením kýlu o délce 269,1 metru. Ten tvořil páteř konstrukce a při rozlomení lodí odolával nejdéle, než se loď zcela rozdělila. Šířka plavidla činila 28,25 metru. Její celková výška od kýlu po vrchol komínů dosahovala přibližně 53,5 metru. Na stavbě trupu a vnitřní kostry lodí pracovalo po dobu téměř tří let více než 10 000 dělníků. Při stavbě lodí zemřelo osm dělníků. Při prvním spuštění lodí na vodu, které bylo tehdy obrovskou veřejnou událostí, došlo k tragické nehodě, kdy jednoho z tesařů rozdrtila trámová podpěra. Proto se říkalo, že Titanic byl místo šampaňského pokřten lidskou krví.

Následných deset měsíců pracovalo na vnitřních úpravách více než 3000 dalších pracovníků všech oborů, aby byla loď vybavena nejmodernější techno-

logií, zařízením a nábytkem. Pro nakládku velkých děl byl vyvinut speciální jeřáb. Loď byla vybavena tak, že mohla vézt až 64 záchranných člunů. Došlo však ke snížení jejich počtu z důvodu lepšího výhledu. V té době zastaralé britské bezpečnostní předpisy počítaly s velikostí výtlačku lodí, ne s počtem cestujících. Pro loď nad 10 000 tun předpis udával 16 člunů. Titanic měl dokonce ještě o čtyři více, celkem 20 člunů, 16 dřevěných, a konstruktéři následně přidali ještě 4 skládací čluny. To bylo dostačující, pokud uvažujeme, že se loď měla podle předpokladů v případě poškození udržet na vodě dostatečně dlouho, aby mohli být pasažéři evakuováni na jinou loď, která by bez problémů zvládla připlout. To umožňovalo v případě evakuace pojmout zhruba polovinu pasažérů pro jeden převoz.

Výbava lodí

Titanic byl rozdělen na tři třídy pro cestující. 1. třída byla nejluxusnější a byla určena pro nejbohatší. Nejprepychovější salonní kajuta stála 870 liber (dnes 2 637 100 Kč). Pro hosty první třídy byly zajištěny turecké lázně, vyhříváný bazén, tělocvična atd. Tito cestující měli doslova vše, na co si vzpomněli. Základní kajuta 1. třídy stála 25–30 liber (dnes 90 655 Kč). Cestující 2. třídy na Titanicu využívali stejné nebo lepší vybavení než cestující 1. třídy na jiných lodích a byli na úrovni tehdejších kvalitních hotelů. Palubní lístky pro 2. třídu stály 13 liber (dnes 39 150 Kč). Kajuty 3. třídy byly sice skromnější, ale cestující měli i tak velký luxus. Například mnozí z těchto cestujících viděli poprvé v životě splachovací záchody, přičemž na této lodi to byl běžný standard. Lístek stál 7–8 liber (dnes cca 24 104 Kč). Třetí třídu oddělovaly od ostatních tříd mříže. V době, kdy se Titanic potápěl, byly tyto mříže uzamčeny. To zapříčinilo smrt velkého množství cestujících.

Chodba na Titanicu

První plavba a komplikace

Z Belfastu se Titanic vydal do Southamptonu, odkud měl vyplout. V té době však horníci v Británii vyhlásili stávkou. Společnost nechtěla ztratit svou pověst a pasažéry tím, že by nedostala svým závazkům. Loď byla urychleně naložena uhlím, které mělo stačit pouze na cestu do New Yorku. Stávka zároveň způsobila, že Titanic přepravoval mnoho dalších cestujících z jiných lodí, protože uhlí stačilo tehdy pouze pro Titanic.

Již při vyplutí začaly první komplikace. V kotelně číslo 6 začal hořet sklad uhlí. Při skladování uhlí totiž v některých případech docházelo vlivem tlaku k samovznícení. Z tohoto důvodu byli na tehdejších lodích přítomni hasiči. Závada byla objevena příliš pozdě. Vzhledem k tomu, že sklad uhlí byl osazen pouze dvěma malými vstupy, bylo hašení velmi obtížné. Uhašení požáru by tak znamenalo výrazné odložení termínu odjezdu. Loď tedy i se závadou vyplula. Cestující se však o požár nesměli dozvědět. Topiči tedy do kotlů vhažovali žhavé uhlí, aby hořící sklad co nejrychleji vyprázdnili. Musíme si uvědomit, že sklad uhlí byl velký jako třípatrový dům a k úplnému odklizení hořícího uhlí došlo až den před katastrofou. Rozžhavenou stěnou se oheň dále rozšířil i na přilehlý sklad. Požár přitom navíc poškodil přepážku E, která oddělovala kotelny č. 5 a č. 6, jež byla

Kajuta 1. třídy

dle výpovědi některých svědků rozpálena do ruda. To způsobilo deformaci a snížení její účinnosti přibližně o 75 %. Topiči dostali následně příkaz vše maskovat a přepážku pouze natřeli, aby si závady nikdo nevšiml. O této závadě se nedozvěděl ani Thomas Andrews, hlavní konstruktér lodi, který byl také přítomen na palubě lodi a při katastrofě zahynul.

První plavba byla zahájena dne 10. dubna 1912 z anglického přístavu v Southamptonu, s dvěma mezizastávkami v Cherbourgu (Francie) a Queenstownu (Irsko) před plavbou do New Yorku. Kapitánem lodi byl Edward J. Smith, který byl před Titanicem kapitánem Olympicu. Když Titanic vyplouval ze Southamptonu, vír od lodních šroubů strhl menší loď SS New York a málem došlo ke srážce. Naštěstí kapitán zasáhl včas tím, že rozkázal zastavit stroje, aby se snížila nasávací přitažlivost, a obě lodě se zastavily pár metrů od sebe. Kapitán měl již podobnou zkušenost s tímto hydrodynamickým efektem z lodi Olympic z roku 1911, tehdy se však srážce nepodařilo zabránit a došlo k proražení trupu Olympicu vojenským křižníkem Hawke. Tehdy se objevily spekulace, zda materiál použitý na stavbu lodi není příliš křehký.

Příčiny, katastrofy a spekulace

Všichni dobře víme, že Titanic se potopil nárazem do ledovce. To potvrdili i svědci, kteří byli přímo na palubě. Ale ihned se objevila řada spekulací o jeho potopení.

1. Místo Titanicu byl vypraven poškozený Olympic, jednalo se o pojistný podvod.

Záměna Titanicu s Olympicem byla vyloučena. Při prozkoumávání vraku byla tato teorie definitivně vyvrácena kontrolou výrobního čísla lodního šroubu s číslem 401.

2. Vysoká rychlost lodi při nárazu Titanicu do ledovce byla způsobena snahou o překonání rekordu, který při své první plavbě vytvořil Olympic.

Novější teorie uvádí, že z důvodu požáru v kotelnách museli topiči přikládat více uhlí, než bylo nutné. V případě, že by loď zastavila nebo výrazně zpomalila, neměla by dostatek paliva na doplutí. Lodní společnost se více obávala spotřebování uhlí než málo pravděpodobného nárazu do ledovce. Pokud však již lodě v noci pluly, pak zpravidla na vyšší výkon, zvláště pokud panovalo počasí jako té noci. Na hrozbu nárazu do ledovce by reagovaly až v případě jeho spatření.

3. Hlídky před ledovci měly ztíženou činnost kvůli uzamčeným dalekohledům.

Hlášení o výskytu ledovců v oblasti bylo celkem šest. Tato hlášení však byla ignorována. Hlídky, které sledovaly oblast před lodí, byly ve velké nevýhodě. Dalekohledy zůstaly uzamčené z důvodu zapomenutých klíčů v Anglii. O to větší problém sehrálo počasí a klidné moře, které bylo jako jezero; nebyly vlny, které by se rozbíjely o ledovec; to znemožňovalo jeho včasné rozpoznání. Noc byla jasná, přesto nesvítíl měsíc a světlo se tak nemohlo od ledovce odrážet. Hlídka přesto ledovec rozpoznala a upozornila na něj cca 30–40 sekund před nárazem. Za tu dobu loď urazila ještě téměř 450 m.

4. Loď provedla chybný manévr.

Když hlídka zahlédla ledovec, důstojník Murdoch nařídil: „Hard a-starboard“ (prudce zatočit – tehdy to znamenalo stočit před doleva) a „Stop, zpětný chod“.

Chybné nebo nešťastné řešení? Kormidlo funguje nejlépe, když loď pluje vpřed. Zpětný chod snížil proud vody přes kormidlo, takže loď zatáčela pomaleji, než bylo potřeba. I správný manévr už měl jen malou šanci na úspěch. Tento manévr nelze

jednoznačně posoudit. Nevíme, co bylo vidět. Byl proveden pokus o vyhnutí. To se téměř povedlo.

5. Potopení Titanicu nezavinil pouze ledovec, ale i výše zmíněný požár v podpalubí a s tím související snížení účinnosti přepážky.

Podle výpovědi jednoho z topičů, který byl v době nárazu Titanicu do ledovce za touto přepážkou, dosvědčil, že došlo k jejímu protřetí. Když se přivalila voda, rychle přeběhl do kotelny na požární žebřík a tak se zachránil. Ve stejnou dobu i cestující popisovali pokles přídi lodi. Tato závada však na potopení lodi neměla významný podíl. Díra v lodi měla délku 90 m. Přímo poškozeno bylo 5 komor. 6. komora se zaplavila sekundárně (přeléváním vody přes přepážky). Ani tento problém neměl zásadní vliv na potopení lodi.

6. Materiál použitý na stavbu lodi byl nekvalitní a křehký.

Ocel trupu byla na svou dobu standardní až kvalitní. Měla vyšší obsah síry a fosforu, při nízkých teplotách (kolem 0 °C) výrazně ztrácela houževnatost a stala se křehčí. Ledovec však neprořízl trup jako nůž. Způsobil lokální deformace, při nichž křehká ocel místy popraskala.

7. Nýty byly nekvalitní a nedostatečně tepelně zpracovány.

Nýty skutečně obsahovaly strusku, která snižovala jejich pevnost při nárazu. Při deformaci praskaly nebo vyskakovaly, čímž se otevíraly spáry mezi pláty. Po vyzvednutí fragmentů lodi a zkoušce v tlaku bylo ale zjištěno, že nýty vydržely větší tlak, než se předpokládalo.

8. Kdyby byly otevřeny vodo-těsné přepážky, loď by se potápěla rovnoměrně a pomaleji.

Pro potvrzení této teorie byl uskutečněn pokus s přesným modelem lodi. Během pokusu bylo zjištěno, že by se Titanic s otevřenými přepážkami potopil dokonce o 33 minut dříve

než se zavřenými. Při rovnoměrném potopení dochází totiž ke změně těžiště a k převrácení lodi.

9. Titanic se potopil celý, ačkoli někteří svědci vypověděli, že se rozpůlil.

Když se v roce 1985 našel vrak Titanicu, dokázalo se, že se rozpůlil, poněvadž jeho příď a zád byly od sebe vzdálené cca 800 metrů. Přesto se mělo za to, že se části oddělily až pod vodou. Titanic se po nárazu do ledovce zaplavil na přídi, zatímco zád zůstala nad hladinou. Trup byl extrémně namáhán, protože příď klesala dolů a zád byla nadlehčována. Loď se proto rozlomila na hladině přibližně mezi třetím a čtvrtým komínem. Ve filmu Jamese Camerona z roku 1997, který získal 11 Oscarů, byla zád dramaticky vytrhnuta nahoru a stála téměř kolmo k hladině. Ve skutečnosti se Titanic rozlomil, ale zád nevystřelila kolmo nahoru; zvedla se jen mírně, byla stále nakloněná a několik minut „plavala“ nad hladinou, než se potopila.

10. To nejcnější, co by mohlo napomoci odhalit původ zkázy potopeného Titanicu, ale nikdy se nenašlo, je lodní deník.

Přes 100 let se zkoumá příčina katastrofy. Hledá se, zda loď neměla konstrukční chybu a jaký podíl na všem mělo lidské pochybení. Titanic byl dle všech důkazů doložených experty kvalitně postavenou lodí. Při potápění

zůstal po celou dobu stabilní, zatímco ostatní lodě se stejným nebo podobným problémem se vždy převracely. Po nárazu vydržel na hladině dokonce o téměř hodinu a půl déle, než odhadoval jeho konstruktér Andrews, celé dvě hodiny a čtyřicet minut, díky čemuž se podařilo zachránit 706 pasažérů. Podle legendy hrála na Titanicu hudba až do doby, než se Titanic potopil. Nikdo neví, jaké písně osm profesionálních hudebníků hrálo; víme jen to, co vypověděli svědci. Celou tu dobu hráli, aby lidem zvedli náladu. Poslední skladba, která zazněla před potopením, byla „Nearer, My God, to Thee“ („Blíž k tobě, Bože můj“).

Osud sesterských lodí

Loď Britannic potkal podobný osud. V době 1. světové války se stal největší nemocniční lodí v historii, najel na minu a potopil se. Tehdy měl dostatek záchranných člunů a poblíž byly další lodě. Britannic se potápěl poměrně pomalu (asi 55 minut). Na palubě bylo celkem 1 066 osob. Zahynulo 30 lidí.

Olympic byla jediná loď z této skupiny, která sloužila až

do třicátých let jako zaoceánský parník.

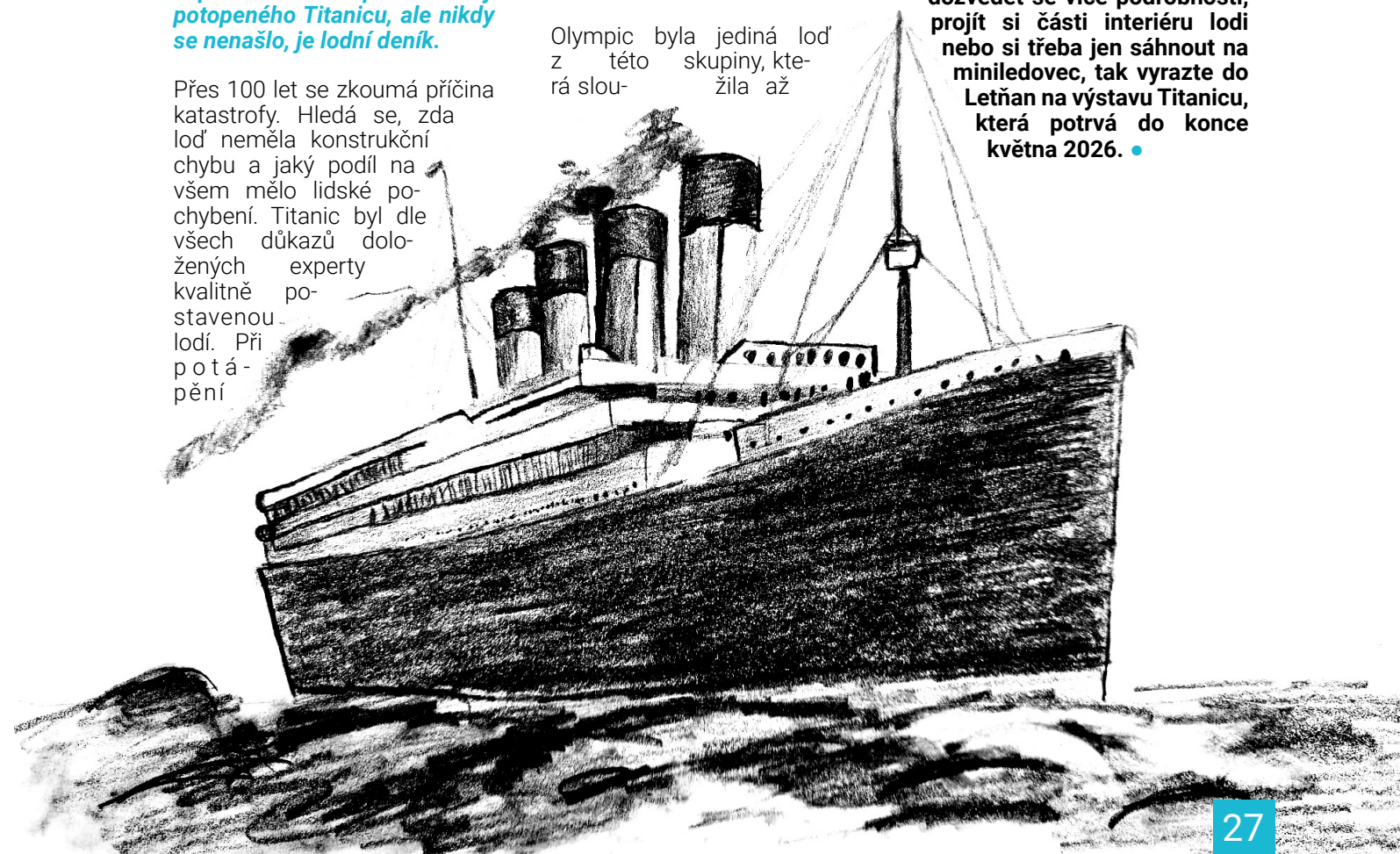
Filmy

Potopení Titanicu inspirovalo mnoho režisérů. Co se týká dokumentů, těch je natočeno více než 100 a stále vznikají další.

Historicky nejvěrnější je film „A Night to Remember“ z roku 1958. Zachycuje události, chování vody a postup zaplavit komor; rozlomení lodi není ztvárněno z důvodu tehdejšího přesvědčení, že Titanic se potopil celý.

„Titanic“ Jamese Camerona z roku 1997 je sice velmi dramatický, vystavěný především pro efekt, jinak se jedná spíše o romantický příběh. Z hlediska faktů se o příliš přesný snímek nejedná; zád se potápí kolmo, detaily lodi jsou zjednodušené, zachyceny jsou alespoň základní principy zaplavení komor a rozlomení.

Pokud byste měli zájem vidět artefakty, které byly vyloveny z vraku Titanicu na vlastní oči, dozvědět se více podrobností, projít si části interiéru lodi nebo si třeba jen sáhnout na miniledovec, tak vyrazte do Letňan na výstavu Titanicu, která potrvá do konce května 2026. ●

SEKUNDA A JEJÍ LYŽÁK

📍 Martin Janeček (2. 0)
📷 Mgr. Kateřina Keltyčková

Pec pod Sněžkou, neděle 18. 1. Z autobusu vylézáme do zimy okolo třetí hodiny odpolední a ti, kteří neměli to štěstí vyhrát jízdu rolbou, si to poctivě vyšlapují směr bouda Dimrovka.

Sníh je zde opravdu nepřijemný, zvláště pro ty, kteří přijeli jen nalehko v džínách. Brzy ale zjistíme, že sněhová pokrývka je hlavním spojencem při našich prvních radovánkách. U Javoru kupujeme skipasy, oddělujeme se od Úpy za stanicí horské služby a začíná prudké, zledovatělé stoupání.

Nahoře už nás očekávají naši nosiči i naše zavazadla, skrytá v obrovské hromadě. Začínáme se ubytovávat. Dnes už lyžovat

nepůjdeme, neboť vlek jezdí do čtyř. Zato ale můžeme „hospodařit“. Jsme nastěhováni v boudě Dimrovce, která se nachází ve výšce zhruba 1000 m n. m. u pomy jménem Klondike. Ubytovaní bylo velmi pohodlné a ocenil bych dobrou polohu či vstřícnost paní domácí. Brzy již obdivujeme podivuhodně malý nábytek či vtipnou televizi. Čas se zde nadobro zastavil! Následuje dlouhý proces vybalování a potom naše první večeře. Jídlo bylo vskutku vynikající

a pokaždé, když jsme se vrátili na chatu, nás příjemně uvítala vůně právě se připravujících pokrmů.

Často jsme byli utahaní, ale měli jsme ze sebe dobrý pocit. Mnohým z nás to ovšem pranic nestačilo a neváhali si přijít na chuť v místním baru, a tak byste mohli už po pár hodinách po příjezdu na našich pokojích zpozorovat plné koše skleněných a plechových zbytků po různých limonádách. A i když existuje přísloví, které vymyslel

naš jeden nejmenovaný vynálezavý spolužák, „Když 2. O nemůže, kaktus Relax pomůže!“ také existuje historie, do které jsme se zapsali jako nabuzení, a to zejména v pozdních hodinách. Například při večerních programech, které měli postupně na starosti různí spolužáci, jsme každou hru hráli na sto procent a nejlepší na tom bylo, že nikdo opravdu nebyl unavený!

Hned první den se program týkal spíše organizačních záležitostí a patřil paním profesorkám. Tudíž

❖ Zimní krajina ve SkiResortu Černá hora - Pec v Krkonoších

jsme se dozvěděli, že s námi bude pobývat ještě roztomilý pejsek Nix (což údajně v latině znamená sníh, pokud mě paměť neklame). Dále jsme se věnovali pravidlům v objektu, ale i na sjezdovkách a určili jsme si zajímavé rituály, jako například: Dle § 564 sb. Ústava zde praví, že kdo přijde pozdě na snídani, oběd či dokonce večeři, má další den v režii budíček. Takže na nás už další den ráno houkal kamarádův klakson...

Je ráno a jde se lyžovat! Někdo s radostí, někdo možná s úzkostí, která ovšem za pár prvních okamžiků zmizí. Musím podotknout, že všichni instruktoři byli velmi přátelští, a co víc, ochotní. Vyrážíme podle skupin, do kterých jsme se již včera zapsali, naše je pro dnešek vedená paní profesorkou Keltyčkovou. Nejdříve se dostáváme do provozní teploty, a to i na místy naprosto zmrzlém povrchu – čili nejdříve sjedeme Klondike a pak vyrážíme rovnou na Zahrádky. Při sjíždění této sjezdovky se vždycky pro jistotu zastavíme u památné oranžové boudy a pak už frčíme dolů. Znovu si osvěžuji své lyžařské dovednosti, abych je mohl po chvíli začít zdokonalovat. Sedačková lanovka pro čtyři osoby na Zahrádky ale není jediné, co ten den ještě stihneme. Po čtyři dny dopoledního i odpoledního lyžování zajedeme jednou na vzdálenější pomu Klondike 2, stihneme si závod

ve slalomu, vyjedeme třeba na Hnědý vrch, kdy lanovka jede 14 minut a my tak máme čas debatovat například o obsahu mikroplastů v Big Macu, o vlastnostech vakua nebo o znárodnění ČEZu (mám fakt zajímavé spolužáky :D). Mezi má oblíbená místa patří určitě také Javor nebo Fun dráha na vrchu Smrku. Třeba někdo z vás čtenářů zná Pec jako svoje boty a moc dobře ví, kterépak kopce myslím.

Taky se párkrát někdo ztratil, to se stává, ale odůvodnění? „Já myslela, že jedu za ní, ale ona to najednou byla nějaká cizí paní!“ Prý jela za spolužačkou... No ještě, že tam byl přibližovák! Někdy jsme tedy čekali, ale naštěstí fronty záhadné po

pondělku zmizely a začaly se objevovat až s úderem čtvrtka. Naštěstí se nikdo vážněji nezranil. Ještěže byl sněhu dostatek, protože jak jsem zmiňoval, téměř všechny štvály hrboly umělého sněhu. Jezdili bychom ještě rádi o hodně déle, ale čas byl neúprosný a vyhnal nás v pátek na poslední snídani (párky nesměly chybět), donutil nás se sbalit a přesunout se zpátky do poněkud méně zasněžené Mladé Boleslavi.

A ačkoliv se vracím trochu unavený a hlas mi jaksi nehlasuje, v mé mysli se stále ozývají vzpomínky. Jaké? Nejspíše adrenalin na sjezdovkách, pak také pan profesor Hluchý, jak nás s prvními ročníky hlasitě zdraví u malých Zahrádek, v neposlední řadě také večerní programy, to jest ve většině případů různé napínavé deskovky, určité procházka poslední večer a večeře s jahodovými knedlíky či ten pocit, když Slavia ve středu večer vyhrávala nad Barcelonou 1:0... Lyžák 2026 prostě přinesl skvělé zážitky – což mimochodem platí i pro začátečníky, kteří se za pouhé čtyři hodiny naučili lyžovat. Takže až si budete chtít jít zalyžovat, neváhejte, je to skvělý relax, ať už jedete na kotvě, pomě nebo lanovce, vždy děláte něco pro své zdraví, i když to není olympijský superobří slalom jako třeba teď v Cortině.

Tak sportu zdar a lyžování obzvlášť! ●

❖ Jedna ze skupin na vrcholu Hnědého vrchu, v pozadí Sněžka

❖ Příprava na program, bouda Dimrovka

VÝTVARNÉ OKÉNKO

8. DÍL PRVNÍ ZÁTIŠÍ

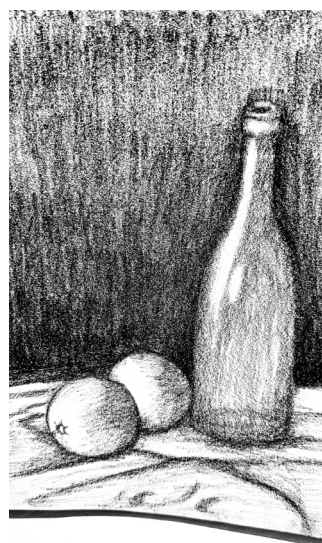
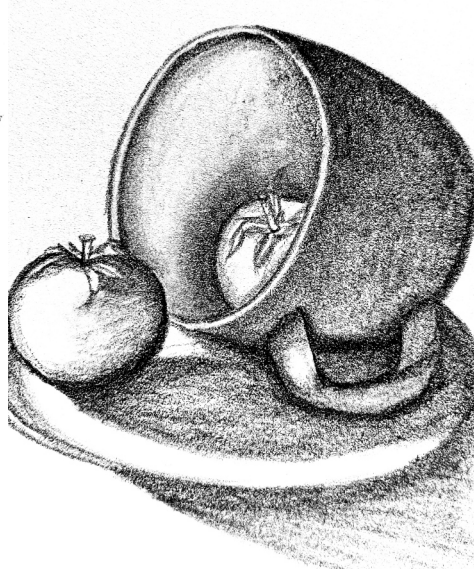
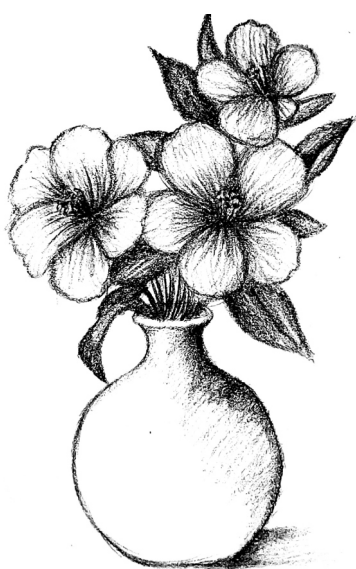
Anna Kindlová (2. B)

Abychom si tu pořád jen nepovídali o tom, jak co teoreticky funguje, zkusíme dnes něco ryze prakticky. Nebude to tedy klasický formát článku – můj nudný výklad o nějaké ještě nudnější teorii.

Vezmeme to jako návod.

1. Najděte si doma alespoň čtyři co nejjednodušší předměty – například knihu, obyčejnou sklenici, tubu barvy... Opravdu běžné předměty.
2. Nyní si je položte před sebe na stůl. Nikoliv však v jedné řadě, zkuste si pohrát s rozmístěním, úhly a podobně.
3. Tenhle krok není nutný, ale rozhodně bude zajímavější, když si přidáte někde na stranu lampičku nebo jiný zdroj světla. Uvidíte tak lépe stíny a různé odlesky.
4. A teď už jen vezměte do ruky tužku, před sebe papír a prostorovou intuici ze sedmého dílu a začněte rozkreslovat základní rozvržení a pak aplikujte vše, co jsme se doposud naučili!

A kdybyste potřebovali inspiraci navíc, přikládám nějaká svá zátiší...

Doufám, že jste si tuhle praktickou část užili, že jste si třeba vytvořili své úplně první zátiší, nebo že jste zjistili, že zátiší není nic pro vás. A možná se vám zdá, že na vašem zátiší něco nesedí – proto se v devátém díle vrátíme o krok zpět a ukážeme si, jak opravit v jakékoliv kresbě proporce. •

PEKÁRNA

ANEBO PEKAŘOVA DRBÁRNA

„Bez bicích není žádná kapela!“ aneb rozhovor s Miroslavem Petkovem (1. A)

Anna Grofová, Kryštof Evan Mertl (1. A)

Na Gymnáziu Dr. Josefa Pekaře máme skutečně mnoho hudebně talentovaných studentů. Od smyčců ke strunám přes klávesy až k dechovým nástrojům a dalším, jako jsou třeba bicí. Určitě jste si jich v Modrém salonku někdy všimli a možná jste si všimli i jednoho mladého studenta, který do nich buší se svou veškerou vášní a nechá nad sebou ostatní své spolužáky žasnout. Někdy ho vidíte, jak jen tak jde a bouchá kolem sebe rukama do rytmu nebo si ze sešitu a penálu vytvoří provizorní bubny a jede bomby do rytmu. A přesně tohle je Mirek Petkov. Tak se s námi pojdte o něm něco dozvědět.

Mirku, hraješ na bicí. Jak ses k nim dostal a co tě na nich nejvíce baví?

Začalo to tím, že mě rodiče chtěli dát do zušky, abych měl nějaký kroužek. Nejdřív jsem chodil na zpěv s klavírem, ale brzy jsme zjistili, že zpěv nebude úplně moje silná stránka. Tak jsme hledali alternativu a mě si získaly bicí. Nejvíce mě baví to, že držím kapelu pohromadě. Bubeník udává tempo, energii i směr.

Jak dlouho hraješ?

Už to bude asi devět let.

Je těžké naučit se hrát na bicí?

Ze začátku to může být poměrně jednoduché. Ale pokud se chce člověk stát opravdu dobrým hráčem, potřebuje hodně času, trpělivosti a pravidelného cvičení.

Hraješ všechny žánry, nebo se specializuješ na jeden?

Snažím se hrát všechno, co zvládnu. Od jazzu až po metal. Hlavní je pro mě hrát co nejvíce a získávat nové zkušenosti.

Zmínil ses o kapele. Jaká je a jak ses do ní dostal?

Kapela Yamatör funguje už delší dobu. Před pár měsíci jim odešel bubeník a já jsem ho nahradil.

Proč právě název Yamatör?

Název je odvozen od jména válečné lodi Yamato z druhé světové války.

Kde si Vás můžeme poslechnout nebo přijít na koncert?

Jsme na YouTube, YouTube Music, Spotify, Apple Music a dalších platformách. Nedávno jsme také dokončili album. Naživo hrajeme hlavně v Praze.

Už máte i album. Kolik práce to stálo?

Skladby vznikaly několik měsíců. Samotné nahrávání trvalo jen pár dní, ale bylo to opravdu náročné.

Řekneš nám nějakou zajímavost o technické stránce bicích?

Doma mám opravdu hodně paliček. Kabelové měním zhruba dvakrát měsíčně. Orchestrální používám méně často, většinou při hraní s orchestrem, třeba jednou ročně.

Liší se nějak sestava bicích podle žánru?

Ano, výrazně. Například jazzová souprava má méně počet bubnů, často jen dva tomy, zatímco metalová může mít i deset bubnů. Liší se také činely, korpusy i celkové uspořádání. Bicí jsou velmi variabilní nástroj.

Co bys chtěl vzkázat na závěr?

Bez bicích není žádná kapela! •

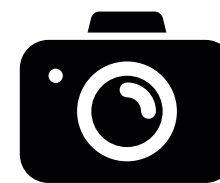

PERLIČKÁRNA

redakce Student revue a přispěvatelé z řad studentů
Alena Gabryšová (3. B)

FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ

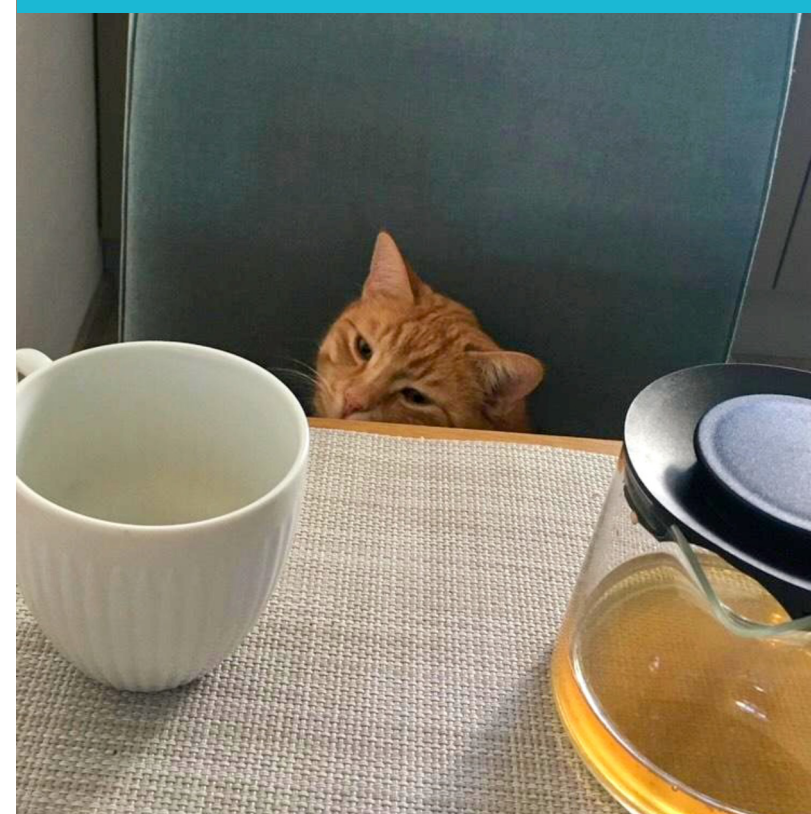

výběrová komise redakce Student revue

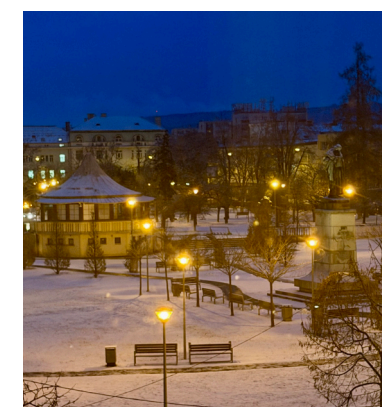
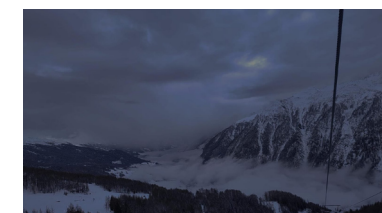
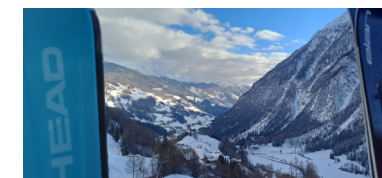
Vážení příznivci fotografování, jako minule tu máme definitivní výsledky předminulého kola fotografické soutěže, čtveřici postupujících fotografií z kola druhého a téma kola následujícího! Začneme tedy posledním zmíněným, **do 19. 4. 2026 můžete na náš e-mail (student.revue@pekcloud.cz) nebo instagramový účet posílat fotografie na téma „Hudba kolem nás“**. Budeme se moc těšit na Vaše nápady!

Niže najdete vítěznou fotografii minulého kola a vpravo fotografie, pro které budete moci během dubna hlasovat na našem instagramovém účtu, tak nezapomeňte a podpořte talentované spolužáky nebo jiné známé svými hlasy! (JK) •

„Kočka, hrníček čaje a chvíle kdy se svět na chvíli zpomalí, tohle všechno zachycuje moje fotka. Vyfotila jsem ji náhodou při jednom pozdním odpoledni. Když jsem viděla téma soutěže, vzpomněla jsem si na tuhle fotku, ze které přímo dýchá domácí pohoda.“

👉 vítězná fotografie 2. kola
autorka: Alice Kuchtová (2. B)

👉 postupující fotografie
do třetího kola soutěže

POJĎTE LUŠTIT SE STUDENT REVUE!

Eliška Fialová (2. C)

Hudba je univerzální jazyk, který nás spojuje. Ale jak dobře znáte tváře a hity, které formovaly celé generace? Odpovězte na šest otázek o ikonách, které změnily svět, a otestujte své znalosti, nechte se vést nápovědami a zjistěte, jestli jste opravdovými znalci hudební historie. •

1. Které album z roku 1982 od Michaela Jacksona se stalo nejprodávanějším albem všech dob a získalo rekordních 8 cen Grammy v jednom roce?

- A) Off the Wall
- B) Thriller
- C) Dangerous
- D) Bad

Nápověda: titulní píseň má slavné hororové video

2. Která britská kapela provedla v 60. letech „invazi“ do USA a jejich experimentování ve studiu navždy změnilo hudební produkci?

- A) Pink Floyd
- B) The Who
- C) The Rolling Stones
- D) The Beatles

Nápověda: členům skupiny se přezdívalo „Brouci“ a pocházeli z Liverpoolu

3. Který britský klavírista a držitel pěti cen Grammy je autorem hitů jako „Rocket Man“ nebo „Candle in the Wind“ a proslul svými extravagantními brýlemi?

- A) Billy Joel
- B) Phil Collins
- C) Elton John
- D) George Michael

Nápověda: o jeho životě byl natočen úspěšný filmový muzikál Rocketman

4. Který zpěvák a vizionář byl proslulý neustálými proměnami své image a hitem „Space Oddity“?

- A) Mick Jagger
- B) David Bowie
- C) Iggy Pop
- D) Rod Stewart

Nápověda: přezdívalo se mu „chameleon popu“ pro jeho odvážné kostýmy a styl

5. Která legendární skupina nazpívala v roce 1972 slavnou skladbu, v níž zaznívá dramatické Vyznání: „Mama, just killed a man, / put a gun against his head, / pulled my trigger, now he's dead“?

6. Která švédská hudební skupina, vítězové Eurovize a autoři mnoha hitů, nazpívala píseň s následujícím textem? „Mamma mia, here I go again! / My, my, how can I resist you“?

Výherci soutěže z čísla 37:

- 1 XXX (3. B)
- 2 XXX (2. C)
- 3 XXX (2. A)

ODPOVĚDI
POSÍLEJTE
SEM:

JAK SE ZAPOJIT?

Stačí poslat řešení přes formulář na stránkách Student revue, který najdete na QR kódu na této stránce.

O CO SE HRAJE?

První tři úspěšní řešitelé budou otištěni v příštím čísle Student revue (březen/duben 2026).

Prvních deset úspěšných řešitelů získá dle svého pořadí body (1. místo – 200 b., 2. místo – 180 b., každé další místo od 3. do 10. o 10 bodů méně než to vyšší) do druhého ročníku celoročnickové hry (2025/26), ve které na konci školního roku 3 studenti s největším množstvím nasbíraných bodů získají titul „Nejlepšího řešitele“ a ocenění formou hodnotného dárku.

Každý další úspěšný řešitel získá bez ohledu na pořadí 50 bodů do celoročnickové hry.

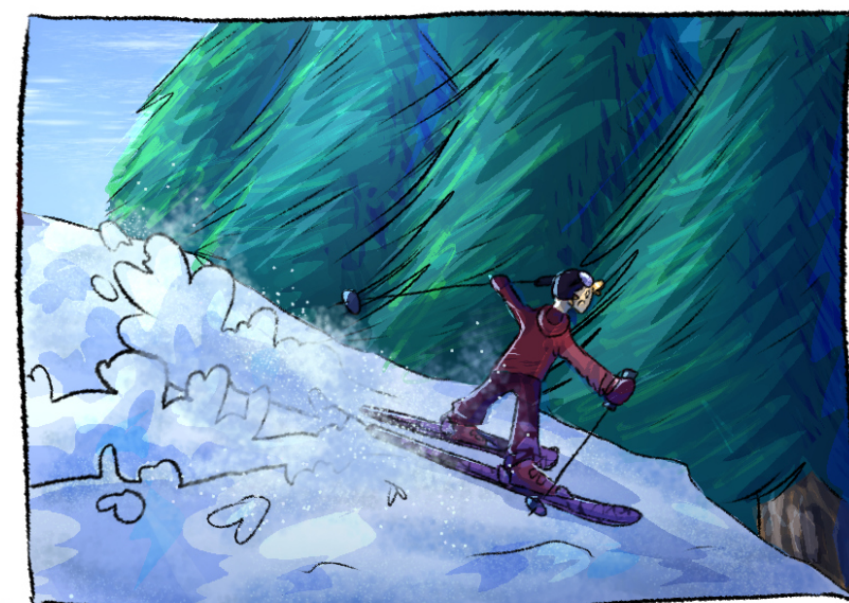
UZÁVĚRKA ODPOVĚDÍ: 19. 4. 2026

TENTO ČASOPIS SLOUŽÍ I OSTATNÍM, ODPOVĚDI SI PROSÍM NAPIŠ NA SVŮJ VLASTNÍ PAPIR A DO VÝTISKU NIC NEPÍŠ. DĚKUJEME!

MÍŠOVY NEPŘELEHY

8. díl LYŽÁK

Dorota Kučerová (1. C)

**PŘEJEME VÁM KRÁSNÉ,
HUDBOU NAPLNĚNÉ
JARNÍ DNY!**

STUDENT REVUE

DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA
DR. JOSEFA PEKÁŘE